னும் ஆகிய மொழிப்பயிற்சியைக் குறித்ததன்றும். தமிழின் எழுத்தும் சொல்லும் போதிய அளவு பயின்ற திறனுடையார்க்கல்லது இக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் பொருள் இனிது விளங்காது. ஆகவே, இப்பாட்டினைக் கேட்டு மகிழ்தற்கு இயைபுடையவனாகிய பிரகத்த மன்னன் தமிழிற் போதிய பயிற்சிபெற்ற பின்னர்த் தமிழ்மொழியின் சிறப்பியல்பினை அறிந்துகொள்ள விரும்பியவனாதல் வேண்டும். தமிழ்நூற் பயிற்சியும் தமிழிற்கேயுரிய சிறப்புடைப் பொருள்நலங்களை யறிந்து மகிழ்தலிற் பேரார்வமும் ஒருங்குடையார்க்கே இக்குறிஞ்சிப்பாட்டின் சுவைநலம் விளங்கித்தோன்றுவதாம்.

இனி, ஆரியஅரசன் பிரகத்தன் என்பான் தமிழ் நாட்டிற்போந்து சிறிது தமிழ் பயின்ற துணையானே தமிழின் பெருமையில் ஐயுறவு கொண்டிருந்தான் எனவும் அதனையறிந்த நல்லிசைப் புலவராகிய கபிலர் அவனுக்குத் தமிழின் ஒப்புயர்வில்லா மாட்சியைத் தெரிவிக்க எண்ணி இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினை இயற்றிக் கற்பித்தாரெனவும் இப்பாட்டின் தோற்றத்திற்குக் காரணங் கற்பித்தலும் உண்டு. இக்கருத்து பொருத்தமுடையதன்றாம். தமிழிற் போதிய பயிற்சியும் தமிழ்ப்பாடலின் சுவைநலங் கண்டு மகிழ்தலில் ஈடுபாடும் உடையவர்களே இப்பெருங்குறிஞ்சியின் தேனினுமினிய சுவைநலத்தில் திளைத்து மகிழவல்லவர். ஆரியம் தமிழ் என்னும் வேற்றுமையாற் பிறந்த இகலின்றி நுண்ணிய அறிவுடன் செய்யுட் பொருள்தேர்ந்து மகிழவெண்ணும் அமைதியும் ஆர்வமும் உடையார்க்கே இப்பாட்டின் பொருள்நலங்கள் சிறந்து தோன்றித் தமிழமுதின் இன்சுவையினைத் தெளிவுபடுத்துவனவாம். நவிலுந்தொறும் சுவைதரும் இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினைக் கேட்டு மகிழும் அறிவுமதுகையுடைய பிரகத்தனைத் தமிழில் ஐயுறவுகொண்ட சிறுமதியாளனாகக் கூறுதல் ஏற்புடையதன்றாம். தமிழ் மொழியினை ஓரளவு பயின்ற துணையானே தன்னால் தெளிய அறிந்துகொள்ள முடியாததும் வேறு எம்மொழியிலும் விளக்கியுரைக்கப் பெறாததும் ஆகிய

தமிழியல் வழக்கமென்னும் அகனைந்திணை மரபினை இலக்கியத்துடன் விளங்க அறிவுறுத்தல்வேண்டும் எனப் பிரகத்த மன்னன் வேண்டினானெனவும் ஞானத்திடை வைத்த அவனது ஆர்வத்தை மதித்து நுண்ணுணர்வினால் நலங் கண்டு மகிழும் இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினைக் கபிலர் இயற்றித் தமிழறிவுறுத்தினார் எனவுங் கொள்ளுதலே இகல்கருதாப் புலமையூற்றுக்கு இயைந்த நிகழ்ச்சியாகும். ஈண்டுக் கபிலர் அறிவுறுத்திய தமிழென்பது பிறமொழிக்கில்லாத அன்பினைந்திணை யொழுகலாற்றையே குறித்து வழங்கியதாகும். தமிழ் என்னுஞ் சொல்லால் தமிழுக்கேயுரிய அகப்பொருளைக் குறித்து வழங்குதல் தொல்லோர் மரபாகும். "தள்ளாப் பொருளியல்பின் தண்டமிழ் ஆய்வந்திலார், கொள்ளார் இக்குன்று பயன்" எனவரும் குன்றம் பூதனார் பரிபாடற் குறிப்பினாலும், இறையனார் களவியல் நுதலிய பொருள் இதுவெனக் குறிப்பிடவந்த உரையாசிரியர் "இந்நூல் என்னுதலிற்றோவெனின் தமிழ் நுதலியதென்பது" என விளக்கிய உரைக் குறிப்பினாலும் இம் மரபு புலனாதல் காணலாம்.

இதுகாறும் இக்குறிஞ்சிப் பாட்டு இயற்றப் பெறுதற்குரிய சூழல் நிலையினையும் நோக்கத்தினையும் ஒருவாறு உணர்ந்துகொண்டோம். இனி இவ்வாறு செய்யுளாற் பாடுதற்கு அமைந்த செய்யுள்வழக்கின் இயல்பினை ஒரு சிறிது ஆராய்வோம்.

மக்கள் வாழ்க்கையின் சிறப்பியல்பாகவுள்ள அகம் புறவொழுகலாறுகளைச் சொல்லோவியமாகப் புனைந்துரைக்கும் வாயிலாக உலக வாழ்விற் காணப்படும் நலந் தீங்குகளை யறிவுறுத்தி மக்கள் மனத்தினைத் தீதொரீஇ நன்றின்பாற் செலுத்தும் செம்மையுடையதே செய்யுள் எனப்படும். உழைத்து அலுத்த உள்ளத்தின் அயர்வினைப் போக்கி இன்பமளிப்பதே செய்யுளின் பயனாதல் வேண்டுமென இக்காலத்தார் எண்ணுவர். தன்னைப் பயில்வோருள்ளத்தின் அயர்ச்சியைப் போக்குமியல்பும் செய்யுளுக்கு உண்டு. ஆனால் அஃதொன்றே செய்யுளின் முடிந்த பயன்

அன்றும், படிப்போர் மனத்தின் அயர்ச்சியைப் போக்கிப் படிக்குந்தோறும் சுவைமிகப் பயக்கும் சொற்பொருள் நலங்களால் மக்கள் மனத்தைக் கிளர்ந்தெழச் செய்து பொருளாக்க முயற்சியில் ஈடுபடுத்தி வாழ்க்கையின் உயிர் நாடியாகிய நல்லறத்தின் வழியொழுகி யின்புறத் தூண்டு தலே செய்யுளின் சிறந்த நோக்கமாதல் வேண்டுமெனப் பண்டைத்தமிழாசிரியர்கள் வரம்பு செய்வாராயினர். "அந்நிலை மருங்கின் அறமுதலாகிய, மும்முதற் பொருட்கும் உரிய என்ப" (செய். 1) என்பது தொல்காப்பியம். ஆசிரியப்பா, வஞ்சிப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என்னும் நால்வகையுட்பட்டு அடங்கும் பாக்கள் யாவும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் முதற்பொருள் (மக்களடைதற்குரிய உறுதிப்பொருள்) மூன்றற்கும் பொதுவகையான் உரிய என்பது மேற்காட்டிய நூற்பாவின் பொருளாம். எனவே அறமுதலிய இவ்வுறுதிப் பொருள் மூன்றினோடும் தொடர்பில்லாதன செய்யுளாகா எனத் தொல்காப்பியனார் விலக்கினாராயிற்று.

செய்யுளிற் சொல்லக் கருதிய எல்லாப் பொருளையும் உள்ளபடியே சொல்லிவிடுதல் சிறந்த புலமையாகாது. வாழ்க்கையிற் காணப்படும் நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் கேட்போர்க்குத் தெளிவாகத் தெரியும்படி அவற்றிற்கு வண்ணந்தீட்டிப் புனைந்துரைத்தல் படிப்போருள்ளத்தினைக் கவரும் திறனாகும். கணவனும் மனைவியுமாகிய ஒருவனையும் ஒருத்தியையும் ஓவியத்தில் எழுதிக் காட்ட எண்ணிய கைத்திறனுடையான், அவ்விருவர் உருவத்தைமட்டும் எழுதிவிட்டு ஓவியத்தை முடிக்கமாட்டான். அவ்விருவரும் அன்புமீதூர்ந்து ஒன்றி வாழ்தற்கு நிலைக்களனாகிய மலை, காடு, வயல், கடல் என்னும் புறச்சூழல்களையும் அச்சூழல்களிற் கருக்கொண்டு தோன்றிய தாவரம், விலங்கு, பறவை முதலிய கருப்பொருள்களையும் உருவாகத் தீட்டி அவற்றின் சார்பால் தான் கருதிய இருவர் வாழ்வும் சிறந்து தோற்றுமாறு செய்வதே அவனது கைத்திறமாகும். அதுபோலவே உலகியலில்

இன்பதுன்ப வுணர்வுகளைச் சொல்லோவியமாகப் புனைந்து காட்டவல்ல நல்லிசைப்புலவர்களும் அவ்வுணர்வுகளை மட்டும் தனியே சொல்லிவிடாமல் அவ்வுணர்வு மக்களுள்ளத்தே தோன்றுதற்குரிய சார்பாகப் புறத்தே தோன்றும் மரம் செடி கொடி விலங்கு பறவை முதலிய கருப்பொருள்களையும் இவற்றுக்கு நிலைக்களனாய் விளங்கும் நானிலங்களாகிய நிலமுதற்பொருள்களையும் பெரும்பொழுது சிறுபொழுது ஆகிய காலமுதற்பொருள்களையும் புனைந்துகாட்டி, அவை சார்பாகத் தாம் அறிவுறுத்த எண்ணிய இன்ப துன்ப வுணர்வுகளைத் தெளிய விளக்குவர். மனத்தால் எண்ணியுணர்தற்குரிய வாழ்க்கையுணர்வுகளைச் சொல்லாற் புனைந்து ஐம்பொறி வாயிலாகக் காணும் உருவாக்கிக் காட்டுதல் நாடக வழக்கின்பாற் பட்டதாம். பல்வேறிடங்களிலும் பல்வேறு காலத்தும் நிகழ்பவற்றையெல்லாம் ஓரிடத்து ஒரு காலத்துத் தொகுத்து ஒரு தொடர்புபட்ட கதையாக நிகழ்த்திக் காட்டுதல் நாடகத்தின் தனிச் சிறப்பாகும். இதன்கண் புனைந்து காட்டப்படுவனவும் நிகழாதன அல்ல, உலகியலில் நிகழும் உண்மை நிகழ்ச்சிகளே என்பது உணர்த்துதல் கருதியே நாடகம் என்னாது 'நாடக வழக்கம்' எனத் தொல்லாசிரியர் வழங்குவாராயினர். வழக்கம்—உலகில் வழங்கும் உண்மை நிகழ்ச்சி. செய்யுள் செய்யும் புலவன் உலகியலில் இயல்பாக வழங்கும் வழக்கினையே தான் கூறக் கருதினன் ஆயினும் அதனை இனிது விளக்குதற்குரிய இடமும் காலமுந் தந்து புனைந்துரைத்தால்தான் அப்பொருள் கேட்போருணர்வில் நன்கு பதியும். இவ்வுண்மை கருதியே "நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும், பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்" எனத் தொல்காப்பியனார் இச்செய்யுள் வழக்கிற்கு இலக்கணங் கூறுவாராயினர். சொல்லாலும் செயலாலும் விளங்கித் தோன்றுதற்குரிய புறப்பொருட்பாடலைக் காட்டிலும் மனத்தாலுணர்தல் ஒன்றேயுடைய அகப்பொருட்பாடலுக்கே இப்புனைந்துரை மரபு பெரிதும் இன்றியமையாததாகும்.

உயிர்வாழ்க்கையின் பயன் அன்பு வளர்ச்சியாகும் என்பதனைப் பண்டைத் தமிழ்ச் சான்றோர் தம் நுண்ணறிவாற் கண்டுணர்ந்தார்கள். அன்பென்னும் உயிர்ப்பண்பே உலக நிகழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றிற்கும் அடிப்படையாகும். நிலைபெற்ற உயிர்களுக்கு உடம்போடு கூடிய தொடர்பு அன்பினை வளர்த்தற் பொருட்டு அமைந்ததேயென்பதனை ஆசிரியர் திருவள்ளுவனார் வற்புறுத்துகின்றார். "அன்போடியைந்த வழக்கென்ப ஆருயிர்க்கு, என்போடியைந்த தொடர்பு" என்பது அத்தெய்வப்புலவர் அருளிய செம்மொழியாகும். இவ்வுலகில் வாழ்வார் யாவரும் அன்பென்னும்உயிர்ப்பண்பினைப் பொதுவகையாற் பெற்றவரே. எனினும் இவர்களது அன்பு இயற்கை நீரூற்றெனத் தன்னியல்பில் தோன்றிக் காந்தமும் இரும்பும் போல ஒன்றுபட்டு ஈர்க்கும் ஆற்றலைப் பெற்றதன்றாம். பொன்னும் பொருளும் பிற வளங்களும் எண்ணி ஒருவரையொருவர் நண்புசெய்தொழுகுதல் இப்பொதுமக்களது வாழ்க்கை முறையாகும். இப்பொதுவாழ்வில் கணவன் மனைவி என்னும் இருவர்பாலும் தோன்றும் அன்பே பின்னர் மக்கள் சுற்றத்தார் முதலியோர்கண் உளதாகும் அன்பு முறைக்கும் காரணமாம் என்பது அறிஞர் கருத்து. தோண்டத் தோண்டக் கிணற்றில் நீரூறுவதுபோல, கணவனும் மனைவியும் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதவராய்ப் பல்லாண்டுகள் பழகப்பழகச் சிறப்புடைய அன்பு தோன்றிப் பெருகுதல் இப்பொதுவாழ்வின் பயனாகும். இங்ஙனம் பிறவிகள்தோறும் கணவனும் மனைவியுமாய் ஒன்றி வாழ்ந்தமையால் நிரம்பிய அன்புடையார் இருவர், வேறுவேறு இடங்களிற் பிறந்து வளர்ந்தனராயினும் இருவரையுங் கூட்டியியைவித்தற்குரிய நல்லூழின் செயலால் ஓரிடத்து எதிர்ப்படுவாராயின் அவ்விருவருடைய நெஞ்சமும் அன்புமீதூர்ந்து செம்மண்ணிலத்தில் பெய்த மழைநீர் செம்மண் அணுக்களும் நீரும் உடையதாப் ஒன்றானாற் போலக் கலந்து ஒன்றாகும் இயல்புடையதாகும் என்பர்.

"யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயல்நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே "

(குறுந்தொகை—௪0)

எனத் தலைமகன் தலைவியை நோக்கிக் கூறியதாகச் சான்றோர் கூறுதல் அறிக. இவ்வாறு ஒருவரையொருவர் முன்னர்க் காணாத நிலையிலேயும் அவர்கள் உள்ளத்தில் முற்பிறவிகளிற் பெருகித் தேங்கியிருந்த அன்புவெள்ளம், அவ்விருவரும் தாம் எதிர்ப்பட்ட காட்சியினால் திங்களைக்கண்ட கடல்போலப் பொங்கி வழிந்து, நாணமும் நிறையும் என்னும் அணைகளைக் கடந்து, நிலமுங் குலமும் முதலிய தடைகளை விலக்கி ஒன்றுகும் பெற்றிமையே காமக்கூட்டம் எனத் தொல்லாசிரியராற் சிறப்பிக்கப் பெறுவதாகும்.

இங்ஙனம் முதற்காட்சியிலேயே தொன்மையன்பின் தொடர்புணர்ந்து ஒருவரை யொருவர் இன்றியமையா தொழுகும் இயல்புடையார், உலகத்து மிகவும் அரியராகலின் உலகில் அருகித் தோன்றும் சிறப்புடைய அவர்களை நல்வாழ்விற் சிறந்த தலைமக்கள் எனப் பண்டைத் தமிழியல் நூலார் பாராட்டிப் போற்றியதுடன் அத்தலைமக்கள வாழ்வில் மிக்குத் தோன்றும் பேரன்பின் செயலை வெளிப்படுத்து உணர்த்துமுகத்தால் ஏனைப் பொதுமக்கள் வாழ்க்கையினையும் அப் பேரன்பின் நெறியிற் பயிற்றுதல் கூடும் எனக்கருதி• மேற்காட்டிய தலைமக்கள் வாழ்க்கையினைப் பொருளாகக்கொண்டு செய்யுள் செய்வாராயினர். தலைமக்களாதற்குரிய முழுப்பெற்றியும் அமைந்தார் சிலரைக் கண்டபிறகே இத்தகைய செய்யுளைப் பாடுதல் வேண்டுமென்னும் வரையறையில்லை. அவ்வியல்புடையார் தம் காலத்திற் காணப்படாதுபோயினும் பொதுமக்கள் வாழ்க்கையில் தலைமக்களுக்குரிய இயல்புகளாக ஒவ்வொருவர்பால் தனித்தனியமைந்து விளங்கும் தலைமைப் பண்புகளெல்லாம் தாம் சொல்லக் கருதிய தலைமக்களிடத்து உள்ளனவாக ஒருங்கு தொகுத்து, இவ்வியல்புடையார் இத்தலைவனும் தலைவியும் என இவ்வாறு செய்யுள் செய்தலும் இல்லதெனப் படாது உண்மையான் நிகழும் உலகியல்

வழக்கேயாம் என்பது பண்டைத் தமிழாசிரியர் துணிபாகும். இக்கருத்திற்கு மாறாக இவ்வகத்திணை யொழுகலாற்றை "இல்லது இனியது நல்லதென்று புலவரால் காட்டப்பட்டது" எனக் களவியலுரை யாசிரியர் கட்டிய வழக்கமாகக் கூறியுள்ளாரன்றோ என ஐயம் நிகழ்தல் கூடும். இவ்வாறு களவியலுரையாசிரியர் தொல்லோர் கருத்திற்கு மாறுபடக் கருதியதற்கு, இவர் காலத்தில் துறவொழுக்கமே நன்றென்னும் போலிக் கொள்கையுடைய பிற சமயத்தார் பலர் இத் தமிழ்நாட்டிற் புகுந்து மெல்ல மெல்லப் பரப்பிய பொருந்தா வுரைகளே காரணமாகும். இல்லாத ஒன்றினை நாட்டிச் செய்யுள் செய்தல் ஆகாயப்பூ நாறிற்று என்பதுபோல மயங்கக் கூறியதாக இகழப்படுமாதலானும், இல்லாத ஒரு நிகழ்ச்சி கேட்டோர்க்கு மெய்ப்பாடு தோன்ற இன்பம் செய்யாதாதலானும் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் செய்யுள் வழக்கத்தினைப் பயனில் கூற்றாக்குதல் முறையாகாதெனவும் அகப்பொருளாகிய இவ்வைந்திணை யொழுகலாறு மக்கள் வாழ்க்கை நெறியாகிய உலகியல் வழக்கத்தினையே உயிர்நிலையாகக் கொண்டதென்பதனை 'மக்கள் நுதலிய அகனைந்திணையும்' என்ற தொடரால் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்தினாராதலின் இவ்வுண்மை நெறியாகிய அகப்பொருள் ஒழுகலாற்றை இல்லதெனக் கூறுதல் தொல்லாசிரியர் தமிழ் வழக்கு அன்று எனவும் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் அகத்திணையியல் உரையில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். உலகியலில் ஒருசார் தலைமக்கள்பால் உண்மையான் நிகழும் அன்புநெறியினைப் பொருளாகக் கொண்டு புலவர் பலரும் புலனெறி வழக்கஞ் செய்தற்குப் பொதுமக்கள் வாழ்வு அன்பினால் மேம்பட்டு உயர்தல் வேண்டும் என்னும் நன்னோக்கமே காரணமாகும்.

மேற்கூறிய செய்யுள்வழக்கினை நிலைக்களமாகக் கொண்டு பாடப்பட்டதே இங்குப் பேச எடுத்துக்கொண்ட குறிஞ்சிப் பாட்டாகும். இப்பாட்டு 261 அடிகளால் இயன்ற அகவற்பா ஆகும். மயில் அகவுவது போன்ற

ஓசையினை அகவல் என்பர். அகவலோசையாவது ஒருவர் தாம் சொல்லக் கருதிய பொருளைத் தங்குதடையின்றித் தொடர்புபடச் சொல்லுதற்கு வாய்ப்பாகிய இயற்கை யோசையாகும். குறிஞ்சித் திணைக்குரிய பொருள் கூறுத லின் இது குறிஞ்சிப்பாட்டு எனப் பெயர் பெறுவதாயிற்று. இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினை இயற்றியவர் கபிலர் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. பொய்யா வாய்மொழிப்புலவர் பெருமானாகிய கபிலர் இற்றைக்கு ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளின் முன் இத்தமிழ் நாட்டில் தோன்றிச் செந் தமிழ் வளர்த்த அந்தணராவர். இப்பெருந்தகையார் தென் பறம்பு நாட்டிலுள்ள திருவாதவூரிற் பிறந்தவர் எனப் பெரும்பற்றப்புலியூர் நம்பி கூறுவர். கபிலரை யாதரித்த அருள்வள்ளலாகிய பறம்பிற்கோமான் பாரியும் அவ னையே யுயிர்த் தோழனாகக்கொண்டு அவன் நாட்டிற்கு வேண்டும் உதவிகளை உடனிருந்து செய்து மூவேந்தர் வஞ் சனையால் அவன் உயிரிழந்தமைக்கு வருந்தி அவன் மகளிரை வாழ்க்கைப்படுத்திப் பின்னர் அவனது பிரிவாற் றாது வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த பெருங்கேண்மையராகிய கபிலரும் ஒரு நாட்டினராதல் பெரிதும் பொருந்துவதே யாம். இவ்வாசிரியரது புலமை நலத்தையும் பிற மாண்புகளை யும் இவர் காலத்தும் இவர்க்குப் பின்னரும் வாழ்ந்த பெரும்புலவர் பலர் வியந்து பாராட்டியுள்ளார்கள்.

> " உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை
> வாய்மொழிக் கபிலன் " (அகம்—78)

என நக்கீரனாரும்,

> " அரசவை பணிய அறம்புரிந்து வயங்கிய
> மறம்புரி கொள்கை வயங்கு செந்நாவின்
> உவலை கூராக் கவலையி னெஞ்சின்
> நனவிற் பாடிய நல்லிசைக் கபிலன் " (பதிற்—85)

எனப் பெருங்குன்றூர்கிழாரும்,

> " தாஅழாது
> செறுத்த செய்யுட் செய் செந்நாவின்
> வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன் " (புறம்—53)

எனப் பொருந்திலிளங்கீரனாரும்,

"நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட் கெல்லாம்
புலனழுக்கற்ற அந்தணாளன்
இரந்துசெல் மாக்கட் கினியிட னின்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன்" *(புறம் - 127.)*

"பொய்யா நாவிற் கபிலன்" *(புறம் - 174.)*

என மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் கபிலரை மனமுருகிப் பாராட்டியுள்ளனர். புலவர் பாடும் புகழமைந்த இவர்தம் பெரும்புலமையினையும் வாய்மையொடு பொருந்திய அருளற வாழ்வினையும் இனிது உணரலாம். சேரமான் செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் என்னும் அரசன் பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்தால் தன்னைப் பாடிய கபிலர்க்கு நூறாயிரங்காணம் பொன்னையும் நன்றா என்னுங் குன்றின் மீதேறிநின்று தன் கண்ணிற்கண்ட நிலங்களையும் பரிசிலாகக் கொடுத்தான் எனப் பதிற்றுப்பத்தில் ஏழாம் பத்தின் பதிகம் கூறும். இப் புலவர்பெருமானை யாதரித்து இவராற் பாராட்டப்பெறும் புகழ்பெற்றோர் பாரி, பேகன், மலையமான் திருமுடிக்காரி, ஓரி, நள்ளி என்னும் வள்ளல்களும் சேரமான் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதனும் ஆவர். கபிலர் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் தன் ஆருயிர்த் துணைவனாகிய பாரியின் ஆதரவிலேயே வாழ்ந்திருந்து செல்வக்காலத்தும் அல்லற்காலத்தும் அவனை நீங்காது அன்புகொண்டொழுகிய சான்றாண்மையுடையார் என்பதனை இவர் பாடிய பாடல்களால் நன்குணரலாம்.' சங்க இலக்கியங்களில் இவர் இயற்றியனவாக இருநூற்றுமுப்பத்தைந்து பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. குறிஞ்சிநிலமாகிய மலைநாட்டிலேயே நெடுங்காலம் வாழ்ந்த கபிலர், ஏனைய திணைகளினும் குறிஞ்சிக்கு உரிய மலைநிலத்தியல்புகளையே சிறப்பாகவுணர்ந்து தெளிந்தாராதலின் இவர் பாடிய அகத்திணைப் பாடல்களிற்பெரும்பாலன குறிஞ்சித்திணையையே விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அளவாலும் பொருட்செறிவாலும் ஏனையணிநலங்களாலும் சிறந்த முடிமணியாய் விளங்குவது, இப்புலவர் பாடிய குறிஞ்சிப்பாட்டொன்றேயாகும். இக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் சுவைநயங்களை நன்குணர்ந்து

இதற்கு விரிவுரையெழுதிய செந்தமிழாசான் ஆகிய நச்சினார்க்கினியர் இதனைப் பெருங்குறிஞ்சியென வழங்குகின்றார். மலைதோன்றி மண்தோன்றாப் பழங்காலத்தே முன்னர்த் தோன்றி மக்கட் பண்பாடுகளால் மூத்த மக்கள் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் மலைவாணராவர். அவர்களது வாழ்வு உலக நாகரிகங்களுக்கு முற்பட்ட தொன்மையுடையதாதலானும் அந்நில முதற்பொருளானும் கருப்பொருளானும் ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகிய இருவருள்ளத்தும் தோன்றிய அன்பின் பயனாகிய இன்பவுணர்வு, வாழ்க்கையிற்றோன்றும் எல்லா வுணர்வுகளுக்கும் முதற்காரணமாய் மக்கள் உள்ளத்தை யீர்க்கவல்ல பேராற்றலுடையதாகலானும் இத்தகைய வுணர்வின் நிலைக்களமாகிய குறிஞ்சித்திணையினை அறனும் பொருளும் பிழையாதபடி உருப்படுத்திக் காட்டுதல் கபிலரது முதற் கடமையாயிற்று.

இனி இக் குறிஞ்சிப்பாட்டிற்குரிய திணை கைகோள் பொருள்வகை முதலிய அகப்பாட்டமைதிகளைச் சுருக்கமாக அறிந்துகொள்ளுதல் இப்பாட்டின் பொருளாராய்ச்சிக்குத் துணை புரிவதாதலின் அப்பொருள்வகைபற்றி ஒரு சிறிது ஆராய்வோமாக.

கணவனும் மனைவியுமென ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதொழுகும் அன்புடையாரிருவர் நெஞ்சுகலந்து அன்பினால் அளவளாவுதலும், அவ்விருவருள் தலைவன் உலகியற்கடமை நோக்கித் தலைவியைச் சிலநாள் பிரிந்து செல்லுதலும், பின்னர்த் தலைவி அப் பிரிவுத்துன்பத்தைப் பொறுத்து ஆற்றியிருத்தலும், பிரிந்த தலைவன் குறித்த நாளில் வராது தாமதிப்பின தலைவி ஆற்றாமைமிக்கு இரங்குதலும், பின் அவன் வந்தபோது அன்பினாற் பிணங்குதலும் என ஐந்து பகுதியாக அகத்திணையை விரித்து விளக்குவர். இவ்வைந்து ஒழுகலாறுகளையும் முறையே குறிஞ்சி, பாலை, முல்லை, நெய்தல், மருதம் என முதற்பொருளோடும் கருப்பொருளோடுந் தொடர்புபடுத்திப் பெயரிட்டு வழங்குவர் தமிழாசிரியர். இவ்வைந்திணை யொழுகலாறுகள் எல்லா நிலத்தும் எல்லாக் காலத்தும்

பொதுவாக நிகழ்தற்குரியனவே. எனினும் இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் சிறப்புரிமையுடைய நிலமும் பொழுதும் இவையென உரிமைசெய்து வழங்குதல் தமிழர்கண்ட பொருளிலக்கண மரபாகும். புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமும் குறிஞ்சியாகும். மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி நிலமாகும். ஐப்பசியும் கார்த்திகையுமாகிய கூதிர்ப்பருவமும் மார்கழியுந் தையுமாகிய முன்பனிப் பருவமும் இவற்றின் நள்ளிரவும் இதற்குரிய காலமாகும். இந்நிலமுங் காலமும் ஆகிய முதற்பொருள் காரணமாக இம் முதற்பொருளிற் கருக்கொண்டு தோன்றிய கருப்பொருள் நிகழ்ச்சிகள் துணையாக ஒத்த அன்புடைய ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகிய இருவருள்ளத்திலும் புணர்தலுணர்வு தோன்றும். இவ்வாறே காடும் கார்காலம் மாலைப்பொழுதும் அவற்றின்கண் தோன்றிய கருப்பொருள்களும் ஏதுவாக இருத்தலுணர்வும், கடலும் எற்பாடும் அங்குத்தோன்றும் கருப்பொருளும் ஏதுவாக இரங்கல் உணர்வும், வயல்சார்ந்த மருதநிலமும் வைகறை விடியலும் அங்குள்ள கருப்பொருள்களும் காரணமாக ஊடலுணர்வும், வேனிற்காலத்து நண்பகற்பொழுதில் ஞாயிற்றின் வெப்பத்தால் நல்லியல்பிழந்து பாலையாய் மாறிய நடத்தற்கரிய வழிகளும அங்குள்ள கருப்பொருள்களும் துணையாகப் பிரிதலுணர்வும் மிகுந்துதோன்றும் எனத் தமிழ்ப் பொருளிலக்கண ஆசிரியர்கள் முன்னரே வரம்புசெய்து அறிவுறுத்தியுள்ளார்கள். நிலம்பொழுதுகளாகிய முதற்பொருளின் துணையாலும் அச்சூழலிற் றோன்றிய கருப்பொருள்களின் சார்பாலும் மக்கள் மனவுணர்வு மாண்புபெறுதல் இயற்கை நிகழ்ச்சியேயாகும். இத்தகைய இயற்கை நிகழ்ச்சியினை இற்றைக்கு ஐயாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே நம் தமிழாசிரியர்கள் தமது கூர்த்த நுண்ணுணர்வாற் கண்டுணர்ந்து வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவ்வுண்மை "முதல்கரு வுரிப்பொருள் என்ற மூன்றே, நுவலுங் காலை முறைசிறந் தனவே" என வருந் தொல்காப்பியத்தொடரால் இனிது புலனும். இங்ஙனம் தொல்லாசிரியர் கண்டுணர்த்திய முதற்பொருள்—கருப்

பொருள்—உரிப்பொருள் என்பவற்றின் இயல்பு நிலவியல்புக்கும் மக்கள் மனவியல்புக்கும் உள்ள தொடர்பினை நன்கு வெளிப்படுத்துவதாகும். மக்களது உணர்வு அவர்கள் வாழும் இடத்தின் வன்மை மென்மை வெப்ப தட்பம் முதலிய நிலத்தின் இயல்புக்கேற்ப வேறுபடும் நீர்மையதென்பதனை இக்கால ஆராய்ச்சியாளரும் ஏற்று வற்புறுத்துகின்றார்கள். நிலத்தியல்பால் நீர் திரிவது நாம் வெளிப்படையாக அறிந்த செய்தி. நீரேயன்றி மக்களின் மனநீர்மையும் நிலத்திற்கும் காலத்திற்கும் ஏற்ப மாறுபடும் என்பதனைப் பண்டைத் தமிழ்ச்சான்றோர் மனநூற் பயிற்சியால் நன்கு தெளிந்தார்கள் என உய்த்துணரலாம். நிலத்தியல்பால் மக்கள் மனநீர்மை திரிதலும் மக்கள் மனத்தியல்பால் நிலத்தியல்பு மாறுபடுதலும் வித்தும் மரமும் போல ஒன்றற்கொன்று காரண காரியங்களாம். இவ்வியல்பு உலக வாழ்விற் காணப்படும் பொதுத்தன்மையாகும்.

நிலம் முதலாகப் புறத்தேயுள்ள பொருள்களின் தொடர்பால் மக்களது மனநீர்மை வளர்ந்து சிறத்தல் அகத்திணை வளர்ச்சியெனவும், உள்ளுவதெல்லாம் உயர்வுள்ளல் என்னும் வாய்மொழிக்கு ஏற்பவமைந்த மக்களது மனத்தின் ஆற்றலால் புறப்பொருளாகிய நிலத்தியல்பு வளர்ந்து சிறத்தல் புறத்திணை வளர்ச்சியெனவும் கருதுதல் தொல்லோர் கருத்திற்கு ஒத்ததேயாகும். பொருண்மொழிக்காஞ்சியென்னுந் துறையமைய நிலத்தைநோக்கி ஔவையார் பாடிய புறநானூற்றுச் செய்யுளொன்று, மக்கள் மனத்தியல்பால் நிலத்தியல்பு மாறுபடுமென்பதனைத் தெளிவாக அறிவுறுத்துவதாகும.

நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே

என்பது அச்செய்யுளாகும். ‘நிலமே நீ நாடாக இருந்தாலும் அன்றிக் காடாகவிருந்தாலும் பள்ளமாக இருந்தாலும் அன்றி மேடாகவிருந்தாலும் நின்பால் வாழும் ஆடவர்

எங்கு நல்ல நினைவும் நல்ல முயற்சியும் உடையவராக வாழ்கின்றார்களோ அங்கு நீயும் நல்ல பயனைத் தருகின்றாய், ஆதலின் நீ வாழ்வாயாக' என்பது இப்பாடலின் பொருளாகும். வளமில்லாத நிலமேயாயினும் நல்லோர் வாழும் நிலம் நல்ல பயனுடையதாகும் எனவும், வளம் நிறைந்த நிலமாயினும் தீயோர் வாழும் பகுதி நற்பயனைத் தருதலிய லாதெனவும் ஔவையார் விளக்கிய திறம், மக்கள் மனத்தியல்பால் நிலத்தியல்பு மாறுபடும் புறத்திணை வளர்ச்சியைக் குறிப்பாக அறிவுறுத்தல் காணலாம்.

முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் உரிப்பொருளும் என முறையே ஒன்றற்கொன்று சிறந்து தோற்றும் அன்பினைந்திணையாகிய அகவொழுக்கம் களவும் கற்பும் என இருதிறப்படும். அவற்றுள் களவாவது உருவும் திருவும் அன்பும் அருளும் முதலியவற்றால் தம்முள் ஒப்புமையுடையாராய தலைவனும் தலைவியும் நல்லூழினால் தாமே எதிர்ப்பட்டு அன்பினால் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதவராய் உலகத்தாரறியாது மறைந்தொழுகுதல். இவ்வாறு மறைந்து ஒழுகுதலைத் தவிர்ந்து மணந்து வாழும் வாழ்வே கற்பெனப்படும். களவு என்னும் சொல்லுக்கு உலகத்தாரறியாது மறைவில் நிகழும் ஒழுகலாறு என்பதே நேர் பொருளாகும். அன்புடையாரிருவர் முற்பிறப்பின் நல்வினையால் எதிர்ப்பட்டு அன்பினால் உள்ளமொத்து நெஞ்சு கலத்தலே இயற்கைப் புணர்ச்சி யெனப்படும். இக் கூட்டுறவு தலைவன் தலைவி யென்னும் இருவருடைய உள்ளக் குறிப்பும் முயற்சியும் ஆகிய காரணமின்றித் தன்னியல்பில் நிகழ்ந்ததாதலால் இதனை இயற்கைப் புணர்ச்சி யென முன்னோர் வழங்குவாராயினர். ஒருவர்க்கு ஒரு காரியம் எதிர்பாராது கைகூடியவிடத்து அதனைத் தெய்வத்தால் ஆகியதெனக் கருதுதல் உலகவழக்கு. அவ்வாறே அன்புடையாரிருவரும் எதிர்பாராத முறையில் ஒருவரையொருவர் நல்வினையால் எதிர்ப்பட்டு அன்பினால் உறவுகொண்டாராதலின் இவ்வுறவினைத் தெய்வப்புணர்ச்சி என்று கூறுதலும் உண்டு.

இவ்வியற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவனைக் கண்டு அன்பினால் நெஞ்சு கலந்த தலைமகள் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லாதபடி பெற்றோராற் காக்கப் பெறுகின்றாள். இந்நிலையில் தலைமகளைக் காணப்பெறாது வருந்திய தலைவன் அவள்பால் வைத்த அன்பினால் அவளைக்காண விரும்பி நள்ளிரவில் ஒருவரும் அறியாதபடி வருகின்றான். ஊர் காவலர் வரவினாலும் நாய் குரைத்தலாலும் தாய் முதலியோர் உறக்கம் நீங்கி விழித்துக் கொண்டமையினாலும் தலைவியைக் காணும் வாய்ப்பின்றி வறிதே மீள்கின்றான்.

இவ்வாறு நாள் தவறாது நள்ளிரவில் வந்தொழுகும் தலைவனை நினைந்து தலைவி வருந்துகின்றாள். தலைவன் தன்னை மணந்து கொள்ளாது இரவின் வந்து போதலாகிய களவொழுக்கத்தின் துயரத்தையும் அவன் வரும் வழியில் இருளில் உளவாகும் பலவகை யிடையூறுகளையும் எண்ணிக் கலக்கமடைகின்றாள். அதனால் அவளது எழில் மிக்க மேனி பெரிதும் வாட்டமுறுகின்றது. தலைவியின் வாட்டத்தை அவளை வளர்த்த தாயாகிய செவிலி காண்கின்றாள். இவ்வாறு திடீரென இவளுடல் மெலிவதற்குரிய காரணம் யாது என எண்ணுகின்றாள். குறி முதலியன சொல்வோரை யழைத்து அவர் சொல்லியபடி முருகக் கடவுளை வழிபட்டு வெறியாடல் முதலிய பூசைகளை நிகழ்த்தித் தலைவியின் நோய்க்குச் சாந்தி செய்தும் நோய் தணிந்திலது. அதனையறிந்த செவிலி தலைவியின் நோய்க்குரிய காரணம் இதுவென அறிந்திலேனே எனப் பெரிதும் கவலைகொள்வாளாயினள். இந்நிலையில் செவிலியின் மகளாகிய தோழி தான் செய்யத்தகுவதனை யெண்ணித் தலைவியின் உள்ளக் குறிப்பினை யுய்த்துணர்ந்து, அறிவு திரு ஆற்றல்களாற் சிறந்து விளங்கும் தலைமகன் ஒருவனோடு தலைமகளுக்கு நல்லூழினால் ஏற்பட்ட நட்பினையும் அதன் பயனாகத் தலைவியின் உள்ளத்தில் உயிரினுஞ் சிறந்த ஒழுக்கமாகிய கற்பு என்னுந் திண்மை அழியாநிலை பெற்றதனையும் தன் தாய்க்குக் குறிப்பினால் வெளிப்படுத்துகின்றாள். தலைவன் தலைவி யிருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்த முறைமை அவ்

யிருவருள்ளத்தும் குற்றந்தீர்ந்த அறத்தின் வழிப்பட்ட நற்செயலே என்னும் உண்மையினை அறிவுறுத்துதல் களவு வெளிப்படுத்தலின் கருத்தாகலின் அதனை அறத்தொடு நிற்றல் என்ற சொல்லாற் பண்டைத் தமிழாசிரியர் குறிப்பிடுவர்.

இவ்வாறு அறத்தொடு நிற்குங்கால் தலைவியின் குடிப்பிறப்பிற்கும் செவிலியின் அறிவிற்கும் தலைவியின் நாணம் கற்பு முதலிய பெருமைக்கும் தனது காவலுக்கும் தலைவனுக்குரிய அறிவு நிறை ஓர்ப்பு கடைப்பிடி என்னும் பெருந்தன்மைக்கும் தவறு நேராதபடி இக்களவொழுக்கம் நிகழ்ந்த முறையினை முரண்பாடில்லா மொழிகளால் தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்தல் மரபாகும். இவ்வாறு முரண்பாடில்லாத சொற்களால் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பதாக அமைந்ததே இக்குறிஞ்சிப் பாட்டாகும். தோழி இம்முறையினைச் செவிலிக்குத் தெரிவிக்கும்பொழுது தன்னிகரற்ற தலைவன் எங்கள்பால் எளியனாக நடந்துகொண்டான் என்று கூறுதலும், இத்தகைய அருளும் சிறப்புமுடையான் அத்தோன்றல் எனத் தலைவனை உயர்த்துப் புகழ்தலும், தலைவன் தலைவியாகிய இருவரும் அன்பினால் நிரம்பிய வேட்கையுடையார் எனக் கூறுதலும், அத்தகைய தலைவனுக்கே நம் தலைவியை மணஞ்செய்து கொடுத்தல் வேண்டும் என்னும் குறிப்புத் தோன்றக் கூறுதலும், தலைவியின் நோயினைத் தணித்தல் வேண்டி வேலன் முதலியோர் வெறியாடல் முதலியன நிகழ்த்தியபொழுது அவை தலைவியின் நோயைத் தணிவித்தற்குரியன அல்ல எனத் தெரிவித்துத் தடுக்குமுகமாக அவர்கள்பால் சில கேள்விகளைக் கேட்டலும், தலைவன் யாதேனும் ஒரு காரணத்தை முன்னிட்டு வருங்கால் தன் கருத்தின்றித் தலைவியையெதிர்ப்பட்டமை கூறுதலும், தலைவன் தலைவி யிருவரும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தபொழுது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை உள்ளபடியே எடுத்துரைத்தலும் என இவ்வேழு திறத்தானும் வெளிப்படுத்தல் முறையென்பர் தொல்காப்பியர். இவற்றுள் கூறுதல் உசாதல் நீங்க ஏனைய கூறி அறத்தொடு நிற்கும் முறையில் இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினை

ஆசிரியர் இயற்றியுள்ளார். இயற்கைப் புணர்ச்சியும் பின்னர் நிகழும் புணர்ச்சிகளுக்கு நிமித்தமுமாகிய குறிஞ்சித் திணையுரிப்பொருள் கூறுதலின் இப்பாட்டிற்குக் குறிஞ்சி யென்று பெயர் கூறினர். இப்பாட்டிற் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் சிறந்த முறையிற் கூறப்பட்டுள்ளமை அறிந்து இன்புறத்தகுவ தாம். இனி இக்குறிஞ்சிப் பாட்டின் பொருளை ஒருவாறு தொகுத்து நோக்குவோமாக.

"தாயே வாழ்வாயாக. அன்னாய்! யான் கூறுவதனை விரும்பிக் கேட்டருளுக. ஒளிதங்கிய நெற்றியினையும் தழைத்த கூந்தலினையுமுடைய என் தோழி மேனியின் அணிகலன்களை நெகிழப் பண்ணின பொறுத்தற்கரிய நோயினைக் கண்டு அந்நோயின் காரணத்தைக் கட்டினாலும் கழங்கினாலும் அறிந்து குறி சொல்லுவாரை வினவியும் அடியார்கள் தம்முள்ளத்தெண்ணிய வேறு வேறு உருவங்களால் தோன்றியருள் செய்யும் முழுமுதற்கடவுளை நறும்புகையும் சாந்தமும் தந்து மலர்தூவி வழிபட்டும் சுழற்சி மிக்கு இவள் நோயை யறியாத மயக்கத்தையுடையாய் நீயும் வருந்துகின்றாய். இவளோ, தன்னுடைய நன்றாகிய அழகு கெடவும தோள்மெலிதலால வளையல்கள் கழலுதலைப் பிறர் அறியவும் தனிமை மேன்மேலே வருத்தவும் தன் மனத்துள்ளே மறைந்துறையும் பொறுத்தற்கரிய வருத்தத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லுதற்கு இயலாமையினாலே தன்னுள்ளத்திலே யடக்கிக்கொண்டு தன்னை யான் நெருக்கிக் கேட்கலுற்றபொழுது என்னை நோக்கி, "முத்தாலும் மாணிக்கத்தாலும் பொன்னாலும் இயன்று ஒப்புக் கூறுதற்கரிய அணிகலன்கள் சிதைந்துகெடுமாறால் அவை தொழில் வல்லாரால் பின்னும் உருவாகி வந்துகூடும். மாந்தர்க்குரிய நற்பண்புகளின் அமைதியும் மேம்பாடும் ஒழுக்கமும் சிதைந்து கெடுமானால் அச் சிதைவாற் பிறந்த அழுக்கைக் கழுவி விளங்கத்தக்க புகழொளியை முன்போலவே நிலைபெற நிறுத்தல் குற்றமற்ற அறிவினையுடைய முனிவர்களுக்கும் எளிய செயலென்று சொல்லமாட்டார்

கள் பழைய மரபினையறிந்தோர். தம்மால் நன்கு மதிக்கப்பட்டார்க்கு மகட்கொடுக்கவேண்டுமென எண்ணும் பெற்றோரது காதலும் அவர்கள் அறிவுறுத்ததனை ஏற்றுக் கொள்ளும் எனது மடனும் ஒருசேரநீங்க நெடிய தேரையுடைய என் தந்தையின் அரிய காவலைக்கடந்து தலைவனும் யானும் பெருமையும் உரனும் அச்சமும் மடனும் சுருங்கிய நிலையாற் பிறந்த காதல்மணம் இதுவாகுமென்று நாம் தாய்க்குத் தெரிவிப்பதனால் நம் குடிக்குப் பழியேதேனும் உளதாகுமோ? நாம் அறத்தின் வழிநின்று வேண்டும் முறையில் ;நம் குரவர் தலைவர்க்குக் கொடுக்க உடன்படாதுபோயினும் இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்திருக்க மறுபிறப்பினும் இக்கூட்டம் நமக்கு இயைவதாயிருந்தது'' என்று கூறி மான்போலும் அமர்த்தநோக்கம் கலங்கிச் செயலற்று ஆற்றாத நோயினையுடையவளாய் இவளும் அயர்ந்து மெலிகின்றாள். மாறுபாட்டினை மேன்மேலும் செலுத்தும் பேராற்றல் மிக்க அரசரிருவரை ஒற்றுமைப் படுத்துந் தொழிலில் ஈடுபட்டு முயலும் அறிவுடையோர் இருவருடைய வெறுப்பிற்கும் ஆளாகாது அஞ்சியொழுகுமாறுபோல நினக்கும் இவள் வருத்தத்திற்கும் அஞ்சும் இரண்டு பெரிய அச்சத்தினாலே யானும் ஒருபாற்படாது வருந்துகின்றேன். மகட்கொடுத்தபின்பு எல்லாவற்றானும் நன்றாகிமுடியும் எதிர்கால நலங்களையும் பெண்ணும் பிள்ளையுமாகிய இருவருடைய குடும்பமும் ஒத்த தகுதியுடையவாதலையும் இருவருடைய இயல்புகளையும் சுற்றத்து உதவிகளையும் ஒப்பநோக்கிப் பொருத்தம் பார்த்துப் பலருடனும் ஆராயாது பெற்றோர்களாகிய நும்முடைய உடன்பாடின்றிச் சிற்றறிவினேமாகிய யாங்களே தனித்து உறுதி செய்ததும் எம் உயிர்க்குப் பாதுகாவலாகியதும் ஆகிய இவ்வரிய செயல் முன்பு நிகழ்ந்த முறையினை நீ தெளிய அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டிச் சொல்லத்தலைப்பட்டேன். அதுகேட்டு எங்களை வெகுளாது பொறுத்தருள்வாயாக.

விளைந்த தினையிலே வீழ்கின்ற கிளி முதலிய பறவைகளையோட்டி ஞாயிறு மறையும் அந்திப்பொழுதிலே வீட்-

டிற்குத் திரும்பிவருவீராக என்று சொல்லி நீ எங்களைத் தினைப்புனத்திற்கு அனுப்பிவைத்தாயல்லவா? யாங்களும் நீ பணித்தபடியே தினைப்புனத்தையடைந்து புலியஞ்சுதற்குக் காரணமான பரணின்மீது ஏறிப் பிரம்பாலே பின்னிய தழல், தட்டை, குளிர் என்னும் பெயர்களையுடைய கருவிகளை முறைமுறையாகச் சுழற்றிவீசிக் கிளி முதலிய பறவைகளை யோட்டிநின்றேம். ஞாயிற்றின் வெம்மை விளங்குகின்ற உச்சிப்பொழுதிலே பறவைகள் எல்லாம் தாம் விரும்பும் சேக்கைகளிலே சென்று தங்க, கருக்கொண்டு உயர்ந்த மேகங்கள் வானத்தே வீசுகின்ற குளிர்ந்த காற்றுப் படுதலாற் கலங்கி மலைமேலே பெய்தமையால் நெடிய மலைச்சிகரத்தினின்றும் குதிக்கின்ற தெளிந்த நீரையுடைய அருவியிலே நீங்காத விருப்பத்துடன் நெடுநேரம் விளையாடினேம். பின்னர்ப் பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்துவைத்தாற்போன்ற பரந்த சுனையைக் குடைந்து விளையாடுகின்ற இடத்தே செறிவுண்டான மலைச்சாரலில் எங்கள் மனத்திற்கு விருப்பமானவற்றைப் பாடினேம். பொன்னிலேயழுத்தின நீலமணியைப் போன்று சிறிய முதுகிடத்தே தாழ்ந்துகிடந்த எம்முடைய பின்னுதலையுடைய கரிய கூந்தலின் நீரைப்பிழிந்து துவட்டி உள்ளிடமெல்லாம் சிவந்த கண்களையுடையேமாய்ச் செங்காந்தள் மலர் முதலாக மலையெருக்கம்பூ வீறாகவுள்ள பிற பூக்களையும் மலைச்சாரலெங்குந் திரிந்து பறித்தோம். மழைபெய்து கழுவித் தூய்தாக்கப்பெற்ற அகன்ற பாறையிலே அப்பூக்களையெல்லாம் ஒருங்கு குவித்தோம். தினைப்புனத்தே பெரிய ஓசையினையுடைய தெளிந்த சொற்களை இடையிடையே சொல்லிக் கிளிகளை யோட்டியும் பூக்களிலுள்ள புறவிதழ்களைக் களைந்து நீக்கி எங்களால் தொடுக்கப்பட்ட தழையுடையை இடையிலுடுத்தும் பல்வேறு நிறமமைந்த பூக்களாற்றொடுக்கப்பட்ட அழகிய மாலைகளை எம்முடைய மெல்லிய கரிய கூந்தலிலே அழகுபெறச் சுற்றியும் நெருப்புப்போன்று ஒளிரும் அழகிய தளிர்களையுடைய அசோகமரத்தினது குளிர்ந்த நிழலிலே தங்கியிருந்தோம். அந்நிலையிலே எண்ணெய் பூசப்பெற்று நீலமணியினது நிறத்

றையுடைய முடியின்கண்ணே மலையிடத்தனவும் நிலத்திடத்தனவும் கொம்புகளிற் பூத்தனவும் சுனைகளிற் பூத்தனவுமாகிய பலநிற மலர்களையும் ஆராய்ந்து கட்டிய மாலையினையும் தாழைமடலாற் புனையப்பெற்ற கண்ணியினையும் கண்டோர் முருகன் என்று அச்சமுறும்படி தலையிற்சூடி, பிச்சிமலரால் தொடுக்கப்பட்ட ஒரு சரமாகிய மாலையை அவற்றின்மேல் வளைத்துச் சுற்றி, அசோகினது தளிரை ஒரு காதிலே செருகி, சந்தனம் பூசப்பெற்று அகன்று உயர்ந்துவிளங்கும் மார்பின்கண்ணே அணிகலன்களோடே நறியமாலை பொலிவுபெற்று விளங்க, அம்மார்பிடத்தே அமைந்துவிளங்கும் மூன்று வரியாகிய உத்தம இலக்கணத்திற்குப் பொருந்தின மிக்க தோள் வரிகளையுடைய பெரிய கையிலே வரிந்து நாணேற்றிய வில்லையெடுத்து அம்புகளை ஆராய்ந்து பிடித்துக் கச்சுடன் விளங்கும் உடையினை இறுகக்கட்டிப் போர்முனையிற் பின்வைக்காத தன் கால்களைப் பெயர்த்து நடக்கும்பொழுதெல்லாம் காலில்கட்டிய வீரக்கழல் ஏற்றிழிவுசெய்து ஒலிக்க வீரம்மிக்க இளைஞனொருவன் அவ்வழியே வந்தான். வேல்வீரரைப்போலே சினம் மிக்கு ஒன்றன்மேலொன்று நெருங்குந்தோறும் வெகுளுமியல்புடைய மூங்கில்முளை போன்ற பல்லினையும் கூரிய நகத்தினையுமுடைய வேட்டை நாய்கள் அவனைச் சூழ்ந்து வந்தவை இமையாத கண்களையுடையவாய்ப் புதியவராகிய எங்களை வளைத்துக்கொண்டு மேன்மேல் நெருங்கிவந்தன. அந்நிலையில் நாங்கள் அஞ்சி இருந்த இடத்தைவிட்டுத் துணுக்குற்றெழுந்து வருத்தமிக்க மனத்தையுடையேமாய் மயக்கமுற்று வேற்றிடத்தை நோக்கி விரைந்து செல்லத் தொடங்கினோம். எங்களது கலக்கத்தையுணர்ந்த அத்தோன்றல், யாங்கள் போகின்றபொழுது எம் மனத்திற் சுழற்சிமிக்கு வருந்தியதற்குத் தான் பெரிதும் அஞ்சியவனாகி, மெல்லிய இனிய சொற்களை எமக்கு உள்ளம் பொருந்தச் சொல்லி எங்களையழைத்து நிறுத்தினான். பின்பு எம் ஐவகைப்பட்ட கூந்தலின் ஆராய்ந்த அழகைப் புகழ்ந்து 'அசைகின்ற ஒளிதங்கிய வளையலினையும் மெல்லிய சாயலினையும் குளிர்ந்த கண்ணினையுமுடைய இளை

யீரே! இவ்விடத்தே போக்கிய கெடுதியும் உடையேன்' எனத் தான் இழந்ததொரு பொருளைப்பற்றி எங்களை வினவினான். அவன் இழந்த கெடுதிப்பொருள் இதுவென வுணராத நாங்கள் அவன் வினாவிற்கு மறுமொழி சொல்ல வியலாது நின்றோம். அதனால் அவன் மனம் வருந்தி, 'மெல்லிய இயல்பினையுடையீர்! கெட்டனவும் காட்டித் தாரீராயின் எம்முடன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுதலும் நுமக்குப் பழியாகுமோ?' என்று சொல்லி வண்டுகள் மொய்த்த பூங்கொம்பொன்றை ஒடித்துக் கல்லென்னும் ஓசைபடக் குரைக்கும் வேட்டைநாய்களை யடித்து அவற்றின் கடிய குரல்களை மாற்றி, நாங்கள் வார்த்தை சொல்வதோர் காலத்தை எதிர்நோக்கி நின்றான். இந்நிலையில் சிறிய குடிலிலிருக்கும் கானவர்கள் மனைவி தந்த கள் தெளிவையுண்டு மகிழ்ந்து தமது காவற்றொழிலை மறந்துவிடவே மதமிக்க யானையொன்று புகுந்து பெரிய புனத்தை யழிக்கத் தொடங்கியது. அதுகண்டு வருந்திய கானவர்கள் சினமிக்கு வில்லை வளைத்து அம்பை எய்து தட்டை முதலியனவற்றைப் புடைத்துக் காடெல்லாம் கல்லென்னும் ஆரவாரம் உண்டாகும்படி வாயை மடித்து விடுகின்ற சீழ்க்கை யொலியினராய் அக் களிற்றைப்புனத்தினின்றும் அலைத்துத் துரத்தினார்கள். அவர்களால் அலைக்கப்பட்ட யானை தனது பெரிய கையைச் சுருட்டி நிலத்திலே யறைந்து சின மிகுதற்குக் காரணமாகிய மதத்தாலே மனஞ்செருக்கி மரங்களை முறித்து உயிருண்ணும் கூற்றுவனைப்போல எங்கள்மேலே கடுக வந்தது. அதுகண்டு அஞ்சிய யாங்கள் அவ்விடத்தில் எம் உயிர்கொண்டு பிழைத்தற்கு வேறொரு சார்பினையும் உணரப் பெறாது உயிரினுஞ் சிறந்த நாணைக் காத்தலை மறந்து விரைந்து சென்று எம்மீது அருளுடையவனாய் முன்னின்ற தலைவனைச் சார்ந்து தெய்வம் ஏறின மயில்போலே நடுங்கி நின்றோம். எம் இடர்நிலைக் கிரங்கிய தலைவன் விரைந்து வில்லில் நாணேற்றி அம்பைத் தொடுத்து எதிர்வந்த மதயானையின் அழகிய முகத்திலே எய்கையினாலே புள்ளியினையும் புகரினையுமுடைய மத்தகம் அழகழியும்படி அம்புபட்டு

உருவின புண்களால் உமிழப்படுங் குருதி முகத்தே பரந்து வழிய, யானையும் தன்னுணர்விழந்து அங்கு நிற்றற்குரிய வலியின்றி முதுகிட்டு ஓடியது. குருதி படிந்த அவ்விடம் முருகனால் வருத்தலுற்ற மகளிர்க்கு மறியறுத்து வெறியாடல் நிகழ்த்தும் களத்தையொப்பத் தோன்றியது. திண்ணிய வயிரம் அமைந்த கடம்பமரத்தின் அடியில் நெருங்கச் சுற்றிய மாலைபோல அத்தலைவனைச் சூழ்ந்து நெருங்கிநின்ற யாங்கள், நுரையோடு கூடிய புதுவெள்ளம் விரைந்து பாய்தலால் அதனிடத்துப் பரக்கின்ற அலைகள் கரையைக் குத்திமோத அங்குநின்ற வாழை பிடிப்பின்றித் தளர்ந்து சாய்வதுபோன்று நிலையின்றி நடுங்கினேமாக, அதனையுணர்ந்த பெரிய தகுதிப்பாடுடைய அத்தலைவன் தலைவியை நோக்கி "அழகிய கூந்தலையுடையாய், நீ சிறிதும் அஞ்சுதலைத் தவிர்வாயாக. யான் நினது அழகிய நலத்தை நுகர்வேன்" எனச் சொல்லி இவளது குற்றமற்ற ஒளிதங்கிய நெற்றியைத் துடைத்து நெடுநேரம் சிந்தித்து நின்றான். பின்னர் என் முகத்தை நோக்கிச் சிரித்தான். இவ்வாறு தலைவன் எங்களை இடரினின்றும் நீக்கி ஆறுதல் கூறித் தன் மகிழ்வைப் புலப்படுத்திய அந்நிலையிலேயே எங்களை விட்டு முன்னர் நீங்கிய எம்முயிரினுஞ் சிறந்த நாணமும் அதனை யிழத்தலானுளதாகிய அச்சமும் முன் சென்ற முறையே மீண்டும் எம்பால் தோன்றுதலினாலே விரைந்து நீங்கவும் விடானாய்த் தலைமகளாகிய இவளைக் கையாலே யணைத்து இவள் மார்பு தன் மார்பிலே யொடுங்கும்படி தழுவிக்கொண்டான். அவனே மலைபொருந்திய பெரிய நாட்டிற்குத் தலைவன். எங்களால் எப்பொழுதும் விரும்புதலைத் தருகின்ற பெரிய வெற்றியையுடையவன். தான் முயங்குகையினாலே அவளுள்ளத்து நிகழுந்தன்மை மேல் மணந்துகொண்டு மனையறம் நிகழ்த்தலா யிருக்குமென்பதனை யுளத்துட் கொண்டான். "பலரும் வந்து உண்ணும்படி அகலக் கதவு திறந்துள்ள வாயிலையுடையதும், மிடாவினுள்ள சோற்றை வருவார்க்கெல்லாம் வரையாமலிடுகின்ற விழாக் கொண்டாடினாற் போன்ற செல்வத்தையுடையதும் ஆகிய மனை பொலிவுபெறும்படி பசுத்தகிணமொழுகிய

நெய்மிக்க அடிசிலைக் குற்றமில்லாத உயர்ந்த குடியிற் பிறந்த பெரியோர் சுற்றத்தாருடனும் விருந்தினருடனும் உண்டு எஞ்சியதனை நீ முன்னின்று இட யான் உண்ணுதலும் உயர்வுடையதாகும்" என்று தலைவியை நோக்கிக் கூறி இனி மேற்கொள்ளவிருக்கும் மனையறமே தங்களை இன்னலின் நீக்கி இன்பக்கரையேற்றுந் தெப்பமாதலை வலியுறுத்திப் பெரிய மலையில் மிகவுயர்ந்த இடத்தே யுறைகின்ற முருகக் கடவுளை வாழ்த்தி வணங்கி, 'நின்னைப் பிரியின் அறனல்லது செய்தேனாவேன்' என்று சொல்லி, பிரிவென்ப தொன்றுண்டு போலும் எனக்கருதி இவள் மயக்கமுறுதற்குக் காரணமான வஞ்சினத்தை மெய்ம்மையால் தெளிவித்து அம்மலையில் இடையறாது சொரியும் அழகிய இனிய தெளிந்த அருவிநீரைக் குடித்துச் சூளுறவு செய்தான். இவ்வாறு கடவுள்சான்றாக உறுதி கூறும் முன்தேற்றினால் தலைவியின் நெஞ்சு அச் சூளுறவிலே பொருந்தியது. அரியமலை முழைஞ்சுகளிலே பொருந்தின களிறு கூட்டின உள்ளப்புணர்ச்சி இவ்வாறு அன்றைப் பகற்பொழுதிலே நிகழ்ந்தது. ஞாயிறும் அத்த மலையைச் சேர்ந்து மறைந்தது. மானினம் மரத்தடிகளிலே கூடி அசையிடவும், பசுக்கூட்டங்கள் கன்றுகளை யழைக்குங் குரலுடன் தொழுவத்திற் புகவும், அன்றிற் பறவைகள் பனையின் உள்மடலிலே யிருந்து பேட்டையழைக்கவும், பாம்பு தான் இரைதேடுதல் கருதித் தன்னிடத்துள்ள மாணிக்க மணியை உமிழ்ந்து வெளிப்படுத்தவும், ஆயர்கள் வேய்ங்குழலூதவும், அல்லியரும்புகள் கட்டவிழ்ந்து மலரவும், செல்வ மனைகளில் நல்ல வளையணிந்த மகளிர் நல்விளக்கேற்றி வழிபடவும், பார்ப்பார் அந்திக்காலத்துச் செய்யும் கடமைகளை நிகழ்த்தவும், காட்டில் வாழ்வார் வானளாவ வுயர்ந்த பரண்மீதேறித் தீக்கடை கோலினாலே நெருப்பை யுண்டாக்கி எரிக்கவும், மேகம் மலையிடமெல்லாஞ் சூழ்ந்து கறுக்கவும், காட்டிலுள்ள விலங்குகளெல்லாம் கல்லென்னும் ஓசையுடையனவாய் ஒன்றற்கொன்று மாறிமாறிக் கூப்பிடவும், பறவைகள் கூட்டின்கண்ணே சென்று ஒலிக்கவும் பகைவர்மேற் சினங்கொண்டெழுந்த

பெருவேந்தனொருவனது போர்ப்படை யெழுச்சியை யொப்ப மாலைப்பொழுது விரைந்து நெருங்கியது. வருத்த மிகுதற்குக் காரணமான மாலைப்பொழுதினைக் கண்ட தலைவன், "ஒளி விளங்கும் அணிகலங்களையுடையீர், நும் சுற்றத்தார் நுமது நேரிய இரேகைகளையுடைய முன்கையைப் பிடித்து எமக்குத் தர நாட்டிலுள்ளா ரெல்லாரும் அறியும் நன்றாகிய திருமணத்தினைப் பின்பு நிகழ்த்துவோம். அது நிகழ்தற் கிடையேயுள்ள சிலநாள் வரையும் நும் நெஞ்சு கலங்குதலைப் பாதுகாப்பீராக" என அன்பு மீதூர்ந்த நல்ல வார்த்தையைத் தலைவியின் உள்ளம் ஏற்றுக் கொள்ளும்படி வருத்தந்தீரச் சொல்லித், தன் துணையாகிய பசுவுடனே பெருமிதம் மிக்க ஆனேறு இணைந்து வருமாறு போல எம்முடனே கூடவந்து, ஓசையறாது முழங்கும் முழவினையுடைய பழைய நம் ஊரின் வாயிலில் மக்கள் பலரும் உண்ணுதற்குரிய நன்னீரமைந்த ஊருணித்துறையின் அருகே எங்களை ஏதமின்றி அழைத்துவந்து நிறுத்தி விட்டுத் தான் மீண்டு போனான். அதுமுதலாக அம்முதல் நாள் போன்ற விருப்பத்தோடே எந்நாளும் இரவுப்பொழுதிலே வந்துபோதலைத் தனக்கு இயல்பாக வுடையான், அங்ஙனம் நள்ளிரவில் வரும்போதெல்லாம் ஊர்காவலர் எதிர்ப்பட்டாராயினும் சினமிக்க நாய் குரைத்ததாயினும் நீ உறக்கம் நீங்கினையாயினும் நிலவுவெளியாக எறித்ததாயினும் தலைவியின் மூங்கிலையொத்த தோளிற் பெறும் இனிய துயிலை என்றும் பெற்றானல்லன். அவ்வாறு வறிதே திரும்பினும் இவள்மேல் வைத்த ஆர்வத்தால் இருளில் வந்து செல்லும் தன் செய்கையினை வெறுத்தலுஞ் செய்யான். அவன்தான் தன் இளமைப்பருவம் காரணமாக அறத்தின் வரம்பு நீங்கி யொழுகியதுமிலன். நற்குணங்களை மாறுபடுத்திச் சிதைத்தற்குரிய செல்வச் செருக்கால் எந்நாளும் தன் குடிக்குரிய நல்லொழுக்கத்தினின்றும் நீங்கியதுமிலன். பகைவர் அஞ்சுதற்கு ஏதுவாகிய இவ்வூரின்கண்ணே, பொய்யாயிருக்கின்ற இரவுக்குறியிலே தலைவன் தன்னைக் காணுதற்கு வருகின்ற வரவினது தன்மையை இஃது ஒழுக்கமன்று என நினைத்து அவன்

மணந்துகொண்டு மனையறம் நிகழ்த்தலே நல்லொழுக்கமென்று துணிகையினாலே இவளுடைய பெரிய மதர்த்த குளிர்ந்த கண்கள் பெருமழை பெய்தமையாற் சிதைந்து தோற்றும் மலர்போலே அழகு கெட்டு இமை சோர்ந்து ஈரத்தினை யுடையவாய்க் கலங்கா நிற்கும். இரவில் மலை முழைகளிலே செறியும் புலிகளும் யாளிகளும் கரடியும் யானையும் இடியேறும் கொடுந்தெய்வமும் இரைதேடித் திரியும் பாம்பும் கரிய ஆழத்திடத்துப் போதற்கு அரிய நீர்ச்சுழியின்கண்ணே திரியும் வளைந்த தாள்களையுடைய முதலையும் இடங்கரும் கராமும், கொடிப்பிணக்கும், வழுக்கு நிலமும், நடத்தற்குரிய வழிபோல் தோன்றிப் பின்பு வழியின்றி மறையும் வழிமுட்டான இடங்களும், பிசாசும், பெரும்பாம்பும் இவையெல்லாம் உட்படப் பிறவாற்றானும் தப்பிப் பிழைத்தற்கரிய துன்பம் தருவனவாகிய இடையூறுகளைத் தலைவர் வரும் வழியிலமைந்த கூட்டமாகிய மலையின் முழைகள் உடையவாயிருக்குமென இவள் நினைக்குந்தோறும் வலையில் அகப்பட்டு வருந்தும் மயில்போலே தன் அழகெல்லாம் சிதைந்து கெடும்படி நடுங்கிக் கண்களில் அருவிபோன்று அரித்து வீழ்கின்ற நீர் மார்பில் துளிப்ப அழா நின்றாள். இதுகாண் இவள் நோயின் காரணம்" எனத் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றாள் என்பதே இக்குறிஞ்சிப் பாட்டிற் கூறப்பட்ட பொருள் நிகழ்ச்சியாகும்.

அறமும் பொருளும் பற்றிய உலகியல் நிகழ்ச்சிகளை ஒருவரே வரலாற்று முறையில் தொடர்ந்து கூறி விளக்குதல் கூடும். இவ்வாறன்றி அன்புடையிருவர் நெஞ்சு கலந்தின்புறும் உள்ளக்குறிப்பாகிய அகவொழுக்கத்தின் இயல்பினைக் களவொழுக்கத்தில் கூற்று நிகழ்த்தற்குரிய தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி முதலியோர் பேச்சுக்களாற் குறிப்பாக அறிவுறுத்தலைத் தவிர வேறு எம்முறையாலும் விளக்குதல் இயலாதென்றாம். அகவொழுக்கத்திற்கு இன்றியமையாத தலைமக்களாகிய தலைவன் தலைவி என்னுமிருவர் கூற்றினும் இவ்விருவரன்பினையும் இடையூ

றின்றி வளர்க்கும் நன்மதி நாட்டம் அமைந்த தோழியின் கூற்றே இக்களவொழுக்கத்தின் இயல்பினை இனிது விளக்கு வதாம். பண்டைத் தமிழ்ப்புலவர்களாற் புலனெறி வழக்கஞ் செய்யப்பெற்ற அன்பினைந்திணை யொழுகலாற் றில் புலவர் நிலையில் நின்று பேசும் வாயிலாவார் யாரேனு முளரோ வென்றால் அத்தகைய அறிவு நிரம்பிய வாயில் தோழியே என்று சுருக்கமாகச் சொல்லிவிடலாம். அகத் திணை மரபிற்கு உயிரென விளங்கும் வாயிலாகிய தோழி யின் கூற்றாக இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினைக் கபிலர் இயற்றி யதன் கருத்தும் இதுவேயாம். அன்பினைந்திணைக் களவு இத்தகையது என அறிந்துகொள்ள விரும்பிய ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு அப்பொருளை யினிது விளக்கும் இலக்கியமாக இக்குறிஞ்சிப் பாட்டியற்றப் பெற்றதென்ப தனை முன்னர் ஆராய்ந்தறிந்தோம். கபிலர் தாம் உணர்த்த எடுத்துக்கொண்ட கருத்தினைத் தலைவன் தலைவி என்னு மிருவருள் ஒருவர் கூற்றாகவோ அன்றி அதற்குப் புறம் பாகிய செவிலி, அறிவர் முதலிய பிறருள் ஒருவர் கூற்றா கவோ தெரிவிக்கத் தொடங்கின் இவ்வொழுகலாற்றின் புறச் சூழலும் உள்ளுணர்வுமாகிய இயல்பனைத்துந் தோன் றுவாம். தலைவன் தலைவியாகிய இவ்விருவரது உள்ளுணர் வும் இவ்விருவரையும் பற்றிப் புறத்தே உலகத்தார் கருது தற்கு உரியனவும் ஒருங்கே எண்ணியறியும் வாய்ப்பு தோழி யொருத்திக்கே யுரியதாகலின் அவளது வாய் மொழியாலன்றிப் பிறர் கூற்றினால் இப்பொருள் மரபினை யுணர்ந்து கொள்ளுதல் இயலாததொன்றும். இந்நுட்பத் தினைக் கபிலர் தம் புலமையுணர்வால் உய்த்துணர்ந்த ஒண்மை பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியதாம். தாம் சொல்லக் கருதிய இப்பொருளினைத் தோழி கூற்றாகிய அறத்தொடு நிலைவாயிலாக வன்றிப் பிறவாறு கூறியிருப்பின் பிரகத்த னுக்குத் தமிழறிவுறுத்தலாகிய பயன் முழுதும் நிறைவேறி யிராது.

இவ்வகப்பொருள் ஒழுகலாற்றிற்கு இன்றியமையாத வாரகிய தோழியையும் செவிலியையும் அடிமை வாழ்

வுடைய தாழ்ந்த குடியினராகப் பிற்காலத்தார் பிழைபடக் கருதுவாராயினர். இப்பிழைபாடு தமிழியல் வழக்கமாகிய பொருளிலக்கணத்தின் செம்மையினையே அடியோடு சிதைத்து விட்டது. தோழியர் என்பார் ஒரு கூட்டம், பாங்கர் என்பார் ஒரு கூட்டம் என்ற எண்ணம் அகப்பொருள் மரபறியாதார் உள்ளத்தில் மெல்ல மெல்லப் பதியத் தொடங்கியது. அதனால் பண்டைத் தமிழர் களவொழுக்கத்தின் தூய்மை அறவே மறைந்தொழிந்தது. தொல்காப்பியத்திலும் சங்கச் சான்றோர் புலனெறி வழக்கத்திலும் குறிக்கப்படுந் தோழியாவாள், அறிவு திரு ஆற்றல் முதலியவற்றால் தலைமகளோடு ஒத்த பெருஞ்சிறப்புடையவளாய்த் தலைவிக்கு உற்றுழியுதவும் கெழுதகை நட்பினளாய் அவளுக்குற்ற துன்பந் துடைத்துத் துணை செய்யும் பேரறிவினள் என்பார், 'தாங்கருஞ் சிறப்பின் தோழி' எனவும் 'உறுகண் ஓம்பல் தன்னியல்பாகலின், உரியதாகுந் தோழிகண் உரனே' எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்துவாராயினர். பிறப்பு முதலியவற்றால் ஒப்புடையார் இருவர் அன்பினால் ஒருவர்க்கொருவர் உதவி செய்துகொள்வது தோழமை நெறியாகும். தன்னைவிட உயர்ந்தாரொருவர்க்குத் தான் அடங்கி அச்சத்துடன் பணிசெய்தல் அடிமை நெறியாகும். தோழமை நெறியில் நின்று தலைவிக்கு நல்லறிவு கொளுத்திய பெருஞ்சிறப்புடைய தோழியை அடித்தொண்டு புரியும் பணிமகள் எனக் கருதுதல் அறிவுடையோர் செயலன்றாம். இவ்வாறே தலைமகளைப் பெற்ற தாயாகிய நற்றாயுடன் ஒத்த தோழமையுடைய பெருமாட்டியாகிய செவிலியை இழிந்த குடும்பத்தவள் என எண்ணியதும் பிழை வழக்காம். அடக்கம், அமைதி, நேர்மை, உண்மையினை வற்புறுத்தும் சொல்வன்மை, தீதொரீஇ நன்றின்பாலுய்க்கும் நல்லறிவு, பிறர்பாற் காணப்படாத அருமை என்பன பெண்டிர்க்குரிய சிறப்பியல்புகளாகும் எனத் தொல்காப்பியனார் அறிவுறுத்துவர். இத்தகைய பெறற்கருஞ் சிறப்புக்களைப் பெற்றவளே தோழியாதலின் அவள் கூற்றாக அமைந்த இக்குறிஞ்சிப் பாடலில் அப்பண்புகள் பலவும் ஆங்காங்கே

விளங்குதல் காணலாம். இப்பாட்டின் சுவை நலங்களை ஒரு சிறிது நோக்குவோமாக.

அறத்தொடு நிற்குந் தோழி 'அன்னாய் வாழிவேண்டு அன்னை' என இருமுறை தன் தாயாகிய செவிலியை அழைக்கின்றாள். இவ்வாறு இருமுறை அழைக்கவேண்டிய இன்றியமையாமை என்ன என்பதே நம் உள்ளத்திலெழும் வினாவாகும். தன் தாய்க்கு முன்னமே தெரிவித்திருக்க வேண்டிய இம்மறையினை இந்நாள் வரையினும் அவள் அறியாதபடி மறைத்தமைக்குக் காரணம் கூறவேண்டுமல்லவா? தம் உயிரினுஞ் சிறந்த நாணமே இவ்வொழுக்கத்தினை வெளியிடாதபடி தடைப்படுத்தி நின்றது என்பதனை அன்புரிமையால் தாய்க்குத் தெரிவிக்கும் உணர்வுடன் இங்ஙனம் முகமனாக இருமுறை அழைத்தாள் என உய்த்துணர்தல் வேண்டும். தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் இடங்களிலெல்லாம் இவ்வாறு முகமனாகப் பலமுறையழைக்கும் வழக்கத்தினை ஐங்குறு நூற்றில் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பகுதியில் அன்னாய் வாழிப்பத்தில் 1, 5, 10ஆம் பாடல்களிலும், ஓதலாந்தையார் பாடிய பாலைப்பகுதியில் 66-ஆம் பாடலிலும் அகநானூற்றில் தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார் பாடிய48-ஆம் பாடலிலும் காணலாம். ஏதேனும் ஒரு நினைவில் அழுந்தியிருப்பவர்களைத் தம் சொல்லை யேற்றுக்கொள்ளும்படி முன்னிலைப்படுத்தும் பொழுது ஒருமுறைக்கிருமுறை யழைக்கும் வழக்கம் சொல்வன்மையுடன் உரையாடுவார்க்கு அமைந்த இயல்பாகும். இவ்வியல்பு ஏனைய அகத்துறைப் பாடல்களிலும் காணப்படுவதாகும்.

ஒருவர்பால் தம் துயரத்தைத் தெரிவித்து அமைதி பெற முயல்வோர், தாம் யாரிடம் தெரிவிக்க விரும்புகின்றார்களோ அவர்களது உள்ளத்தியல்பினை முதற்கண் தாம் உணர்ந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். ஒருகால் அவர்களும் தம்மைப்போன்று ஏதேனும் கவலையுடையவர்களானால் அவர்கள் கவலையினையும் தாம் உணர்ந்துகொண்டு உளம் வருந்துவதாகச் சொல்லித் தமது கவலையினைத் தெரிவிக்க

முயலுதல் உலகியல்பாகும். இம்மனவியல்பினை நன்குணர்ந்த தோழி தன் தாயிடம் அறத்தொடு நிலையாகிய உரையாடலைத் தொடங்குதற்குமுன் தலைவியின் நோய் காரணமாக அவள் அடைந்த துயரத்தில் தானும் ஈடுபட்டு உளம் வருந்துகின்றாள்.

' ....ஒண்ணுதல்,
ஒலிமென் கூந்தலென் தோழி மேனி
விறலிழை நெகிழ்த்த வீவருங் கடுநோய்
அகலு ளாங்கண் அறியுநர் வினாயும்
பரவியுந் தொழுதும் விரவுமலர் தூயும்
வேறுபல் லுருவிற் கடவுட் பேணி
நறையும் விரையும் ஓச்சியும் அலவுற்று
எய்யா மையலை நீயும் வருந்துதி '

எனவரும் தொடர்களால் செவிலித்தாயின் வருத்தத்தினைத் தானும் உணர்ந்து வருந்துவதாகத் தோழி கூறுதல் காணலாம். இவ்வாறு செவிலி வருந்துதற்குக் காரணமாயது தலைவியின் மனக்கவலையாலுளதாகிய நோயென்றும் அக்கவலை தானும் தலைமகளாற் சொல்லுதற்கரிய நிலையினதாய் அவள் உள்ளத்தே மறைக்கப்படுவதென்றும் சொல்லக்கருதிய தோழி,

' நற்கவின் தொலையவும் நறுந்தோள் நெகிழவும்
புட்பிறர் அறியவும் புலம்புவந் தலைப்பவும்
உட்கரந் துறையும் உய்யா அரும்படர்
செப்பல் வன்மையின் செறித்து '

எனக்கூறித் தன் தாயின் கருத்தினைத் தன்பால் ஈர்த்துக் கொள்ள முயல்கின்றாள். அவ்வுண்மையினை நீ உடன் பழகியும் உணர்ந்துகொள்ள முயலாதது ஏன் என வினவுவது போன்ற முகக்குறிப்பு செவிலியின்பாற் காணப்பட்டது. அக் குறிப்புணர்ந்த தோழி, தலைமகள் நாணத்தால் மறைக்கவும் யான் அவளை நெருக்கிக்கேட்டேன் என்பாள் "யான் கடவலின்," என விரைந்து கூறினாள். தான் நெருக்கிக் கேட்டபொழுது தன்னிடம் தலைமகள் கூறிய மறையினையும் அதுபற்றி அவளுள்ளம் எண்ணிய அறவுணர்வையும் தோழி முறையே தெரிவிக்கின்றாள். எல்லோருடைய உள்ளமும் சென்று பற்றுதற்குரிய அறவுணர்வை முன்

னர்க்கூறி அவ்வரம்பிற் பிழையாது நிகழ்ந்த களவொழுக்கத்தினைப் பின்னர்க் கூறுவதாக அமைந்தது,

‘ முத்தினும் மணியினும் பொன்னினும் அத்துணை
நேர்வருங் குரைய கலம்கெடின் புணரும்
சால்பும் வியப்பும் இயல்பும் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நிறுத்தல்
ஆசறு காட்சி ஐயர்க்கும் அந்நிலை
எளிய வென்னார் தொன்மருங் கறிஞர்
மாதரும் மடனும் ஓராங்குத் தணப்ப
நெடுந்தேர் எந்தை அருங்கடி நீவி
இருவேம் ஆய்ந்த மன்றல் இதுவென
நாம்அறி வுறுலிற் பழியு முண்டோ
ஆற்றின் வாரா ராயினும் ஆற்ற
ஏனையுல கத்தும் இயைவதால் நமக்கென
மானமர் நோக்கம் கலங்கிக் கையற்று
ஆனாச் சிறுமையன் இவளும் தேம்பும் ’

எனவரும் பகுதியாகும்.

இதன்கண் தலைவியினுள்ளத்தேயுள்ள வருத்தத்தைப் புலப்படுத்தியதன்றி அவ் வருத்தத்திற்குரிய காரணம் இதுவெனத் தோழி சொல்லவில்லை. அவள் வெளிப்படச் சொல்லாமைக்குத் தலைமகள் நாணழிய மறை வெளிப்படின் உயிர்வாழாளாதலின் அவளது நாணழியாமற் காக்கவேண்டுமென்னும் அச்சமும், செவிலி இம்மறையினை யறிந்தால் என்ன ஆகுமோ என்னும் அச்சமுமே காரணங்களாம். இவ்விரு பேரச்சத்தினால் இன்னது செய்வதென்று தோற்றாது கவல்கின்றேனென்பாள்,

‘ இகல்மீக் கடவும் இருபெரு வேந்தர்
வினையிடை நின்ற சான்றோர் போல
இருபே ரச்சமொடு யானும் ஆற்றலேன்

எனத் தன்னிலையைத் தாய்க்குப் புலப்படுத்தினாள். இவ்வாறு தோழி சொல்லியபொழுது தாய்க்குச் சூழ்ச்சி பிறந்தது. இவர்களுக்குள் நிகழ்ந்த களவினைச் செவிலியின் உள்ளம் ஒருவாறு உய்த்துணர்ந்துகொண்டது. இருமுதுகுரவர் பாதுகாவலைக் கடந்து நீங்களே ஒருவரை மணந்து

கொள்ள உறுதிசெய்தல் முறையோ என எண்ணியவளாய்க் கடுகடுத்த முகத்துடன் காணப்பட்டாள் செவிலி. அச் சினக்குறிப்பினைத் தோழி யுணர்ந்துகொண்டாள். தம்மேல் செவிலிகொண்ட கோபம் பொருந்துவதே என்பதனை ஒப்புக்கொண்ட முறையில் பின்வருமாறு கூறுகின்றாள் :

'கொடுப்பின் நன்குடைமையும் குடிநிர லுடைமையும்
வண்ணமும் துணையும் பொரீஇ யெண்ணாது
எமியேம் துணிந்த ஏமஞ்சால் அருவினை
நிகழ்ந்த வண்ணம் நீநனி யுணரச்
செப்பல் ஆன்றிசின் சினவா தீமோ'

என்பது தோழி கூற்றாகும். திருமணத்தின்பின் எல்லாம் நன்றாகிமுடியும் எதிர்கால நலங்களையும் இருவர் குடியும் ஒத்த தகுதியுடையவாதலையும் மணமக்களிருவரியல்பையும் இருவருடைய சுற்றத்து உதவிகளையும் ஒப்ப எண்ணிப் பொருத்தம் பார்த்தபின்னரே பெற்றோர் மகட்கொடையுடன்படுவர். இம்முறையினை யெண்ணாது நமக்கு மாறாகச் சிற்றறிவினேமாகிய நாங்களே உறுதி செய்துகொண்ட காரியம் இதுவாகும். பெற்றோராகிய உங்களது பாதுகாவலைக்கடந்து நாங்களே உறுதிசெய்தல் முறையன்றாயினும் அவ்வாறு உறுதிசெய்யாதொழியின் தலைவியின் உயிர்க்கு வேறு பாதுகாவல் இல்லாதொழியும் என்பாள், "எமியேம் துணிந்த ஏமம்சால் அருவினை," என்றாள். எமியேம் துணிந்த அருவினை ஏமம்சால் அருவினை எனத் தனித்தனி இயைத்துரைத்தல் வேண்டும். இக்காரியத்தில் நாங்கள் தலைமை செய்தொழுகுதல் கருதி எங்களைக் கோபியாது பொறுத்தருளவேண்டுமென்பாள், "செப்பல் ஆன்றிசின் சினவாதீமோ," என்றாள். என்றது, நீ சினக்கும்படி இதனை உனக்குச் சொல்லுதலைத்தவிர என்னாற் செய்யத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை எனத் தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்தபடியாம்.

எனது காவலுக்குட்பட்ட நீங்கள் பெருமையும் நாணமும் ஆகிய வரம்புகெட இச் சூழலிற்பட்டது எவ்வாறு என்னுங் கருத்து செவிலியின் முகக்குறிப்பால்

தோற்றியது. அதனைக் குறிப்பாலுணர்ந்த தோழி, தாயறிவினொடு மாறுகொள்ளாமையும் தலைமகள் பெருமையொடு மாறுகொள்ளாமையும் தனது காவலொடு மாறுகொள்ளாமையும் நாணினொடு மாறுகொள்ளாமையும் உலகினொடு மாறுகொள்ளாமையும் விளங்கத் தருவதனைச் செவிலிக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள்.

"விளைந்த தினையின்கண் வீழும் கிளிகளை யோட்டி மாலைப்பொழுதில் வருவீராக," எனச் சொல்லி எங்களைத் தினைப்புனத்திற்கு அனுப்பிவைத்தாய். அத்தொழில் மேற்கொண்டு தினைப்புனத்திற் புக்குக் கிளி முதலிய வற்றையோட்டினேம். உச்சிப்பொழுதில் திடீரென மழை பெய்தகின்றது. பறவைகள் தத்தம் சேக்கைகளிற் புகுந்தன. இந்நிலையில் அருவியில் நீராடி வந்துவிடலாம் என்ற எண்ணத்தால் அருவியில் நீராடிப் பின்பு சுனையில் மூழ்கிக் கரையேறிக் கூந்தலைப் பிழிந்து ஈரம் புலரத் துவட்டினேம். பின்னர்ப் பலவிடங்களிலுந் திரிந்து பலநிறப் பூக்களையும் கொய்தோம். அவற்றை மழைநீரால் கழுவப்பட்ட தூய பாறையிற் குவித்தோம். இடையிடையே தினையுண்ண வரும் பறவைகளை யோட்டிக்கொண்டே அம்மலர்களைத் தொடுத் தணிந்துகொண்டு அசோகமரத்தின் நீழலில் அமர்ந்திருந்தோம் எனத் தோழி கூறுகின்றாள். இவ்வாறு தாயே தங்களை விளையாடிவரும்படி பணித்தமையினால் செவிலி அறிவினோடு மாறுபடாத செய்கையை இதனால் தோழி எடுத்துரைத்தமை புலனாம். தலைவியும் ஆயத்து மகளிரும் புனலாடிப் பூக்கொய்து விளையாடிய திறத்தைத் தோழி ஒரு சொல்லோவியமாக எடுத்துரைக்கும் முறை பெரிதும் பாராட்டுதற்குரிய தொன்றாம். ஞாயிறு மேல்நின்று காயும் நண்பகலிலே திடீரென்று புழுக்கம் உண்டாதலும் மேகங்கள் திரளுதலும் குளிர் காற்று வீசச் சிறிதுநேரத்தில் ஒரு மழைபெய்துநின்றதும், அந்நிலையிற் பறவைகளெல்லாம் புனத்தைவிட்டோடித் தம் கூடுகளிற் சென்றடைதலும் ஆகிய தோற்றம் இக் குறிஞ்சிப்பாட்டின் 45 முதல் 53 வரையுள்ள அடிகளால்

வரையப்பெறுகிறது. புனங்காக்கும் கடமை மேற்கொண்ட நீங்கள் அதனைவிட்டு விளையாடச்சென்றது எவ்வாறு என ஒருகாற் செவிலி வினவத்தொடங்கின் அவ்வினைமாற்றத்திற்குரிய இயற்கைக் காரணமாக இந்நிகழ்ச்சி தோழியாற் குறிப்பிடப்பட்டமையறியலாம். மழை பெய்தமையால் மலையின் சிகரத்தினின்றும் ஒழுகும் அருவி நீரினை 'அவிர் துகில் புரையும் அவ்வெள் ளருவி,' எனத் தோழி செவிலிக்குக் கூறியதன் குறிப்பு அது கேட்ட செவிலியின் உள்ளத்தில் ஒளிவிளங்கும் வெள்ளைத்துகிலைப் போல அசைந்து வீழும் அவ் அருவியில் ஆடுதல் நலமே என்னும் ஆர்வத்தினைத் தோற்றுவித்தற் பொருட்டேயாகும். பளிங்கினைக் கரைத்து வைத்தாலொத்த சுனைநீர் என்றதும் இக்கருத்தினாலேயாம். தாங்கள் பறித்த பூக்களைக் குறிப்பிடும்பொழுது செங்காந்தட்பூ முதல் புழகு (மலை யெருக்கு) என்னும் பூவீறாகத் தொண்ணூற்றொன்பது பூக்களை அவற்றின் நிறமும் அழகும் விளங்கத் தொகுத்துரைக்கின்றாள். இப்பூக்களையெல்லாம் நிரல்படச் சொல்லி அம்மலைச்சாரலை மணமிக்க இடமாக வரைந்து காட்டியதன் கருத்து, குறிஞ்சி நிலமாகிய மலைநிலத்திலே தோன்றிவிளங்கும் இக்கருப்பொருளின் சார்பாகத் தலைவன் தலைவி யிருவருள்ளத்தும் உள்நின்றெழுந்த அன்பு தோன்றி மணந்த இயல்பினை உய்த்துணரத் தூண்டிய படியாம்.

தலைவியும் ஏனைய மகளிரும் மலர்கொய்து தொடுத்தணிந்து அசோகமரத்தின் நீழலில் அமர்ந்திருக்கும்பொழுது வேட்டைவிருப்பால் அங்குவந்த விறல்மிக்க தலைவனது விரும்பத்தக்க பெருமிதத் தோற்றத்தினையும் அவனது வேட்டைத் தொழிலுக்கு உதவியாக அவனைச் சூழ்ந்துவந்த சினமிக்க வேட்டைநாய்கள் புதியராகிய தங்களைக்கண்டு தொடர்ந்து வளைந்துகொண்ட அச்சநிலையினையும் தோழி செவிலிக்கு அறிவிக்கும் பாடற்பகுதி 107 முதல் 132 வரையுள்ள அடிகளாகும். தங்கள் விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியிற் படிந்த செவிலி,

யின் மனத்தை எதிர்பாராததொன்றனைக் கேட்க எண்ணும் ஆராய்ச்சியிலும் அச்சத்திலும் ஒருகணம்படியச் செய்த தோழியின் சொல்வன்மையை என்னென்பேம். செவிலியின் மனத்தை மருட்சியிலும் அச்சத்திலும் ஈடுபடுத்த எண்ணிய தோழி தானும் அவ்வெண்ணங்களிலே மூழ்கிப் பேசும் முறை பெரிதும் வியந்து பாராட்டத் தகுவதாம்.

புதியனாகிய தலைவனுடன் வந்த வேட்டைநாய்கள் எங்களைத் தொடர்ந்து வளைந்துகொள்ளவே அதுகண்டு அஞ்சி உளம் தளர்ந்து ஓடத் தொடங்கினோம். அச்சத்தால் எம்முடைய கால்கள் தளர்ந்து ஓய்ந்தன. நாங்கள் இவ்வாறு நடுங்கி வருந்துதற்குக் காரணம் தன்னுடன்வந்த நாய்களே என எண்ணிய அத்தலைவன் விரைந்து வந்து எம்மெய் நடுக்கத்தையும் மனத்தடுமாற்றத்தையும் நீக்குங் கருத்துடன் அன்புகலந்த இன்சொற்களால் எங்களை யழைத்து நிறுத்தி எங்களது அச்சத்தை யகற்றினான். பின்னர்த் தன் வேட்டையில் தப்பியோடிய கெடுதியை வினவி நின்றான். அவன் கேட்கும் பொருள்பற்றி மறுமொழி கூறும் ஆற்றலற்ற நாங்கள் நாணத்தால் ஒன்றும் பேசாது நின்றோம். இதற்கிடையில் அங்குவந்த வேட்டை நாய்கள் எங்களை நோக்கிப் பெருஞ்சத்தமிடவே ஒரு பூங்கொம்பினை யொடித்து அந்நாய்களை அடித்து அடக்கிவிட்டு நாங்கள் மறுமொழி கூறும் செவ்வியினை எதிர்பார்த்து நின்றான் எனத் தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்பட்ட முதற் காட்சியை 133 முதல் 152 வரையுள்ள இப்பாட்டின் அடிகளால் தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்துகின்றாள். தலைவன் தலைவியை எதிர்ப்பட்ட சந்திப்பு தன்னுடைய வேட்டை நாய்களாலுண்டாகிய அச்சத்தை நீக்குதற்பொருட்டு ஏற்பட்டதாம். காரணமின்றி ஒருவரொருவரைச் சந்தித்தல் உலகியலில் இல்லை. அறிவும் பெருமையுமுடைய தலைவன் நாண முதலிய குணங்களாற் சிறந்த தலைவி முதலிய மகளிரைக்கண்டு உரையாடியது, அவருள்ளத்தெழுந்த அச்சத்தை நீக்குதற்பொருட்டே என்பதனைத் தோழி செவிலிக்கு நன்கு விளக்கினாள். இவ்வாறு பழியொடுபடாத

காரணத்தால் தலைவன் தலைவியை எதிர்ப்பட்ட செயலை 'ஏதீடு தலைப்பாடு' எனத் தொல்காப்பியம் கூறும். தாங்கள் தலைவனைக் கண்டது அவனுடைய அழகும் வீரமும் விளங்கும் பெருமித நிலையிலே யெனவும், தலைவன் தங்களைக் கண்டது, தாம் அஞ்சித் தளர்ந்து இடம்பெயர்ந்தோடும் இடுக்கட்பொழுதிலே யெனவும் தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்தினாள். தமக்கு அச்சந் தோன்றாத நிலையில் தலைவனைத் தலைவி விரும்புதற்குரிய அன்புணர்வும் தம்முடைய அச்சத்தைத் தலைவன் கண்ட நிலையில் அவன் உள்ளத்தெழுந்த அருளுணர்வும் விளங்கிய இயல்பினைத் தோழி குறிப்பால் அறிவுறுத்திய திறம் வியக்கத்தக்கதாம்.

தலைவன் வினவிய வினா தவறாக வேறொன்றினை நினைத்துக் கேட்டதன்று, உண்மையாகவே தன்னைவிட்டுத் தப்பிய பொருளையே வினவியதாகும் எனச் செவிலிக்கு அறிவுறுத்துவாள் "மையல் வேழம் மடங்கலின் எதிர்தர," என்றாள். எனவே தலைவனது வேட்டையில் தப்பியோடிய யானை அம்மலைச்சாரலிலுள்ள வேறொரு புனத்திற்புகுந்து உழக்கிற்றெனவும் அதுகண்ட கானவர் புடைத்து அலைத்தலினால் மீண்டும் திரும்பியதெனவும் குறிப்பாக உய்த்துணரக் கூறினமை புலனாம்.

எம்மை நோக்கிவந்த யானையோ மதம்பிடித்த யானை. அது வருகின்ற தோற்றமோ உயிர்கொள்ள வரும் கூற்றுவனை யொத்துத் தோன்றியது. இந்நிலையில் உயிர்பிழைத்தற்குரிய வேறு சார்பின்றிச் செய்வதறியாது எம்முயிரினுஞ் சிறந்த நாணையும் மறந்து எம்பால் வைத்த அருள் மிகுதியால எம்முன் நிற்குந் தலைவனையே பாதுகாவலாகச் சார்ந்து தெய்வம் ஏறின மயில்போல நடுங்கி நின்றோம் என்பாள்,

'மையல் வேழம் மடங்கலின் எதிர்தர
உய்விடம் அறியே மாகி ஒய்யெனத்
திருந்துகோல் எல்வளை தெழிப்ப நாணுமறந்து
விதுப்புறு மனத்தேம் விரைந்தவற் பொருந்திச்
சூருறு மஞ்ஞையின் நடுங்க'

என்றாள்.

இவ்விடர்நிலையினை யுணர்ந்த தலைவன் விரைந்து விசையினையுடைய அம்பினை வில்நாணிற் பொருத்திச் சினமிக்க யானையின் முகத்திலே எய்தான். யானையின் மென்மையுடைய மத்தகம் அழகழியும்படி அம்பு பட்டுருவிய புண்களில் பீறிட்டுப் பாயும் குருதிநீர் முகமெல்லாம் வழியப் பொறிகலங்கிய யானை உணர்ச்சி யிழந்து சோர்ந்து அவ்விடத்தில் நிற்றலாற்றாது புறங்காட்டியோடியது. அந்நிலம் முருகனுக்கு மறியறுத்தாடும் வெறியாட்டிடம்போலக் குருதிக் கறையுடன் தோன்றியது என்பாள்,

'..............................வார்கோல்
உடுவுறும் பகழி வாங்கிக் கடுவிசை
அண்ணல் யானை அணிமுகத் தழுத்தலின்
புண்ணுமிழ் குருதி முகம்பாய்ந் திழிதரப்
புள்ளி வரிநுதல் சிதைய நில்லாது
அயர்ந்து புறங்கொடுத்த பின்னர் நெடுவேள்
அணங்குறு மகளிர் ஆடுகளம் கடுப்ப'

என்ற தொடர்களால் தங்களைக் காப்பாற்றிய தலைவனது தறுகண்மையினைத் தோழி செவிலிக்குப் புலப்படுத்தினாள்.

தலைவன் மதயானையினின்றும் மகளிரைக் காத்த செயல் அவனுடைய தறுகண்மையாகிய வீரத்தையும் அருளுணர்வையும் புலப்படுத்தி ஒத்த அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்தற்குக் காரணமாயினமை உணர்தற்பாலதாம். மதயானையின்மீது பல அம்புகளை எய்து அதனை வருத்தாமல் தலைவன் ஓரம்பினாலெய்து அதன் மதங்கெடுத்துப் புறங்காட்டியோடச் செய்தமை, அன்புடைக் காதலர் இருவர்பாலும் இருத்தற்குரிய பத்துவகை ஒப்புமையுள் ஒன்றாகிய அருளின்பாற் பட்ட செயலாம்.

தலைவன் தலைவியைத் தலைப்பட்டமைக்கு இருவகையான ஏதுக்கள் இப்பாட்டிற் கூறப்பட்டன. முதலாவது, தன்னுடன் வந்த வேட்டைநாய்களால் உளதாகிய அச்சத்தைத் தலைவன் நீக்கினமையாகும். இரண்டாவது, தலைவி முதலியோரைக் கொல்லவந்த யானையை அம்பினாற்

பொருது விலக்கி அம்மகளிரை உய்வித்த நற்செயலாம். இவ்விரண்டனுள் சிறப்புடைய நிகழ்ச்சி யானையைக் காத்த செயலொன்றே. அங்ஙனமாகவும் இப்பாட்டில் நாய்காத்த செயலைச் சொல்லாமலே இருந்திருக்கலாமல்லவா என்றொரு தடை நிகழலாம். அன்பினால் மென்னீர்மையளாகிய தலைவி, தம்மைக் கொல்லவரும் கூற்றுவனையொத்த யானையை முதற்கண் காணநேரின் அதனால் வரும் பெரிய அச்சத்தைப் பொறுக்கும் ஆற்றல் பெறாள் என்பது கருதி முதலில் வேட்டை நாய்களால் வளைத்துக்கொள்ளப்படும் சிறிய அச்சத்தை அவளுள்ளத் தெழுப்பி, அதனைத் தலைவன் நீக்கிக் காத்த செயலால் மேலும் அத்தகைய இடையூறு நேரின் அதனை நீக்கி யுய்விக்கும் சார்பாவான் இத்தலைவனே எனத் தலைவியை நினைக்கும்படி தூண்டிப் பின் கூற்றெனச் சினந்து வரும் மதயானையினாலுளதாம் பெரிய அச்சத்தை அவளுள்ளத்தில் எழுப்புதலே உள்ளவியல்புக்கு ஒத்த நிகழ்ச்சியாகும்.

நாய்களால் துரத்தப்பட்ட மகளிர் அவற்றினின்றும் தப்புதற்கு வேற்றிடம் படர்ந்ததன்றித் தலைவன் உதவியைத் தேடாமை, அவர்களது நாண் மீதூர்ந்த பெண்மையியல்பைப் புலப்படுத்துவதாகும். மகளிரது அச்சத்தைத் தலைவன் தன் இன்னுரைகளால் நீக்கினமை அவனது பெருமையை விளக்குவதாகும். பின்னர்ச் சினங்கொண்டு வந்த மத யானையினைக் கண்டு உளங்கலங்கிய தலைவி, தான் பிழைத்தற்குரிய பற்றுக்கோடு எதுவுமில்லாமையினாலும் சிறிது நேரத்திற்கு முன் தங்களை அருளாற் பாதுகாத்து முன்னின்ற தலைவன் இப்பொழுதும் இடர்நீக்கி யுய்விப்பான் என்ற நம்பிக்கையினாலும் தலைவனையே அரணாக எண்ணிச் சார்ந்து நாணத்தால் நடுங்கி நின்றாள் எனத் தோழி கூறியது தலைவியின் மாசற்ற மனவியல்பினை நன்கு விளக்குவதாம். மக்களுள்ளத்தில் படிப்படியாக இன்ப துன்ப உணர்வுகளைத் தோற்றுவித்தலே இயற்கையின் நியதியாகும். இந்நியதி பிழையாதபடி முதலில் நாயினால் வந்த அச்சத்தையும் பின்னர் மதயானையால் வந்த அச்சத்

தையும் கபிலர் உணர்த்திய திறம் அறிந்து வியத்தற்குரியதாம்.

வெருண்டுவந்த யானைக்குப் பயந்து தலைவனைச் சார்ந்து நின்ற தலைவியின் இயல்பு முன்தொடரிற் சுருக்கமாகவே சொல்லப்பட்டது. யானையால் வந்த துன்பத்தை விலக்கித் தலைவியின் அச்சத்தை நீக்குதலே கபிலரது குறிப்பாகும். அன்றியும் இத் துயரச் செய்தியைத் தோழி வாயிலாகக் கேட்கும் செவிலியின் உள்ளம் துணுக்குற்று நடுங்காதபடியும் அந்நிகழ்ச்சி விரைந்து கூறி முடிக்கப்பெற்றது. இந்நிலையில் தலைவி முதலியோர் தலைவனைச் சார்ந்து நின்ற முறை எவ்வாறென்பதனையும் தலைவனது அறத்தொடு பொருந்திய காவல் தன்மையினையும் அறிந்து கொள்ளும் எண்ணம் செவிலியின் முகத்திற் புலனாகின்றது. எம்மேற் சினங்கொண்டு நெருங்கிய மதயானை அம்புபட்டு ஓடிய பிறகும் அச்சம் நீங்காத நாங்கள், முருகனது வழிபாட்டில் வயிரம் பொருந்திய திண்மைமிக்க கடம்ப மரத்தினைச் சூழ வளைக்கப்பட்ட மலர்மாலைகளைப் போல அத் தலைமகனைச் சூழ்ந்து நிற்றலை விடேமாகி ஆற்றில் பெருவெள்ளம் பாய்தலால் அதன் பேரலைகள் குதித்து மோத இடிந்த கரையில் நின்ற வாழையானது நிலையின்றிச் சாய்ந்து தளர்தல்போலப் பெரிதும் நடுங்கி நின்றோம் என்பாள்,

> திணிநிலைக் கடம்பின் திரளரை வளைஇய
> துணையறை மாலையிற் கைபிணி விடேஎம்
> நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலின் உரவுத்திரை
> அடுங்கரை வாழையின் நடுங்க'

என்றாள். தலைவனைச் சூழ்ந்து தாங்கள் நின்றமைக்குக் கடம்பமரத்தினைச் சூழ்ந்து மாலைகள் வளைக்கப்பெற்ற இயல்பினையும், தம் நடுவே பெருமையும் உரனும் குன்றாத உள்ளத் திண்மையுடன் நிற்குந் தலைவனுக்குத் திண்மைமிக்க கடம்பினையும் தோழி உவமையாகக் கூறினாள். தலைவியின் நோய் தணித்தல்வேண்டி அண்மையில் முருகனுக்குச் செய்த விழாவில் தான் கண்ட தெய்வமரமாகிய கடம்பினது தோற்றம் தன் உள்ளத்தது ஆகலின் அக்காட்சியினை

உவமையாகக் கூறியது மணவியல்புக்குப் பெரிதும் பொருத்தமுடையதாம். கடம்பினைச் சூழ்ந்து மாலை மணங்கமழ்தல் போன்று நின் மகளாகிய தலைவியும் தலைவனைச் சார்ந்து மணத்தற்கு உரியவளே எனத் தோழி செவிலிக்கு இவ்வுவமையாற் குறிப்பிட்டபடியாம்.

மேற்காட்டிய தொடரில் புனல்தரு புணர்ச்சி கூறப்பட்டதாக ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கூறியுள்ளார். ‘நுரையுடைக் கலுழி பாய்தலின்’ என்பதன்கண் பாய்தற்கு வினைமுதல் ஆற்று வெள்ளமே (கலுழியே) யன்றித் தலைவி முதலியோரல்லர். ஏனென்றால் முன்னர் அருவியாடியும் சுனைகுடைந்தும் தாங்கள் விளையாடியதாகத் தோழி செவிலிக்குக் கூறினாள். அதன்மேல் யானையால் துரத்தப்பட்டு அஞ்சி நடுங்கும் இடர்நிலையிலும் தாம் ஆற்றுவெள்ளத்திற் பாய்ந்து விளையாடியதாகவும் அவ்வெள்ளத்தால் இழுக்கப்பட்டுத் தளர்ந்த தலைவியைத் தலைவன் காப்பாற்றியதாகவும் செவிலியிடம் கூறினாளென்றல், மகளிர் விளையாட்டு முறைக்கும் மணவியல்புக்கும் ‘அறத்தொடு நிற்றல்’ என்னுந் துறையமைதிக்கும் ஒவ்வாதவுரையாம். ஆதலின் அவ்வாறு பொருள் கொள்ளுதல் இப்பாட்டினை யியற்றிய ஆசிரியர் கருத்தன்று என உணர்தல்வேண்டும். தலைவன் தலைவியைத் தலைப்படுதற்குரிய ஏதுக்களுள் புனல்தரு புணர்ச்சியும் ஒன்றாம். அதனையும் உடன் கூறுதல் வேண்டும் என்னும் விருப்பத்தால் இத்தொடர்க்கு நச்சினார்க்கினியர் வலிந்து பொருள் கொண்டாராயினும் அவ்வாறு பொருள் கூறுதற்குரிய சொற்கிடக்கை இப்பாட்டில் இல்லையென்று தெளிதல் இப்பாட்டின் பொருளுணர்வார்க்குரிய கடமையாகும். உரையாசிரியர் கருத்துப்படி தலைவன் தலைவியைப் புனலிலிருந்து எடுத்துக் காப்பாற்றினான் என்பது கபிலர் கருத்தாகுமானால் ‘அருவிடர் அமைந்த களிறுதரு புணர்ச்சி’ என இப்பாட்டில் களிறுதரு புணர்ச்சியை வரைந்து விளக்கினாற்போலப் புனல்தரு புணர்ச்சியையும் விளக்கமாகக் குறித்திருப்பர். அக்குறிப்பெதுவு மின்றிக் களிறுதரு

புணர்ச்சி யொன்றே ஆசிரியராற் சொல்லப்பட்டமையால் மேற்காட்டிய உரை பொருந்தாமை புலனும். அன்றியும் யானையைக்கண்டு அஞ்சித் தலைவனைச் சூழ்ந்துகொண்ட மகளிரின் உடல் நடுக்கத்தினையும் யானை அஞ்சியோடிய பின்னர் அவனை விட்டுப் பிரிய முயன்ற தலைவியின் உள்ளக் கருத்தினையும் தலைவன் அவள் குறிப்பையுணர்ந்து அவள்பாற் கொண்ட வேட்கையினையும் செவிலிக்கு உணர்த்துதல் அறத்தொடு நிலையின் சிறப்பியல்பாகும். அதனை விளக்காது தலைவியை மீண்டும் வேறோர் இடையூறுக்கு ஆளாக்குதல் இயற்கைக்கு மாறுபட்ட செயலாதல் தெளிக.

அஞ்சுதற் கேதுவாகிய யானை அம்புபட்டு வருந்தியோடிய பின்னரும் தலைவியின் மனத்தில் வேறோர் அச்சம் புதுவதாகக் குடிகொண்டது. அவ்வச்சத்தால் அவள் பெரிதும் தளர்ந்து வருந்துங் குறிப்புடையளாயினள். பெருந்தகையாகிய தலைவன் அதனைக் குறிப்பினால் உணர்ந்துகொண்டான். “அழகிய கூந்தலையுடையாய், நீ இவ்வாறு உள்ளந் தளர்ந்து வருந்தாதே. இது கருதிச் சிறிதும் அஞ்சுதலை யொழிக,” எனத் தலைவிக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவதாக அமைந்தது,

‘..............................பெருந்தகை
அஞ்சி லோதி அசையல் யாவதும்
அஞ்சல் ஓம்பு ’

என்பதாகும். இங்கே தலைவியின் உள்ளத்தே தோன்றிய புதிய அச்சமாவது, யானையால் மிதிக்கப்பட்டு இறக்கும் நிலையினேனாகிய என்னை இங்ஙனம் உய்வித்த பேரருளாளன் இப்பெருந்தகையல்லனோ? இவனை வழிபட்டு மணந்து மகிழும் உயிரினுஞ் சிறந்த கற்புநெறியினைக் கடைப்பிடிக்கவொட்டாது என் வாழ்க்கையில் வேறு மாறுதல் நேருமாயின் எனது குடிக்குப் பழியாகுமன்றோ என்னும் அச்சமேயாகும். பழிதீர் சிறப்பாகிய பெருமையும் உயிரும் ஒருங்கு நிலைபெறமுடியாத இடர்நிலையில் உயிரை நீக்கிப் பெருமையை நிலைநிறுத்தலே குடிப்பிறந்தாரியல்பா

கும். இத்தகைய பெருமைக்கு இடையூறு நேருமாயின் யான் என்செய்வேன் எனத் தலைவி அஞ்சி நடுங்கினள். அவளது அச்சத்தின் காரணத்தையுணர்ந்த தலைவன், அவள்பால் முற்பிறப்பிற் பயிலியதுகெழீஇய நட்புடையானாதலின் அவளது உள்ளக்குறிப்பை நன்குணர்ந்து தனது அறம் பிறழாத அன்புணர்வினால் அவளையே மணந்து கொள்வதாக வற்புறுத்தித் தலைவியின் குற்றமற்றொளிரும் நெற்றியின் வியர்வையைத் துடைத்து அவளது அயர்வினைப் போக்கினான் என்பதனை "நின் அணிநலம் நுகர்கு என மாசறு சுடர்நுதல் நீவி," என்னுந்தொடரால் தோழி செவிலிக்குக் கூறினாள்.

தலைவியின் குறிப்பறிந்து "நின்னை யான் மணந்து கொள்வேன்," எனத் தன் வேட்கையினைத் தலைவிக்கு உணர்த்திய தலைவன், அவளுடைய பெற்றோர் உடன்பாடின்றி இதனை எவ்வாறு நிறைவேற்றுவேன் என நெடுநேரஞ் சிந்தித்தவனாய்ப் பின்னர் அதற்கு ஏதோ ஒரு துணை கண்டறிந்தான்போலத் தலைவியின் அன்புக்குரிய தோழியாகிய என் முகத்தைப் பார்த்து மெல்லச் சிரித்தான். அந்நிலையில் எங்களை விட்டுச்சென்ற நாணமும் அச்சமும் முன்போனமுறையே திரும்பத் தோன்றுதலால் அவனைவிட்டுத் திடீரெனப் பிரிந்துசெல்ல விரைந்தோம் என்பாள்,

> ....நீடுநினைந்து,
> என்முகம் நோக்கி நக்கனன் அந்நிலை
> நாணும் உட்கும் நண்ணுவழியடைய
> ஒய்யெனப் பிரியவும்'

என்றாள். இந்நிகழ்ச்சியில் தலைவன் பெருமையும் உரனும் கெடாத இயல்புடையனாதலையும், தலைவி அச்சமும் நாணமும் நீங்காத நிலையினளாதலையும் தோழி புலப்படுத்திய முறை இனிதுபுலனாம். இருமுதுகுரவர் காவலைக் கடந்து தலைவனோடு மணத்தொடர்பினை யுறுதிசெய்யும் நிலை நேர்ந்ததே என்ற அச்சமும் இங்ஙனம் பெண்மையழிய இவன் முன் நிற்றல் தகாது என்னும் நாணமும் தனக்கும் தலைவிக்கும் உண்டாயின என்பதனை இத்தொடரால் தோழி செவிலிக்கு எடுத்துரைத்தாள்.

தலைவி விரைந்து பிரியவும் அறம்பிறழா அன்புமுறையில் தான் அவள்பாற்கொண்ட பெருவேட்கையினால் அவளைத் தன் கையாலேயணைத்து அவள் மார்பு தன் மார்பிலே ஒடுங்கும்படி தழுவினன் என்பாள்

ஒய்யெனப் பிரியவும் விடான் கவைஇ
ஆகம் அடைய முயங்கலின் '

என்பதனாற் புலப்படுத்தித் தலைவன் தலைவியின்பாற் கொண்ட வேட்கையின் சிறப்பினை இனிது விளக்கினாள். இப்பகுதி அறத்தொடு நிலைவகையேழனுள் வேட்கையுரைத்தல் ஆதலோடு உண்மைசெப்புங் கிளவியாகவும் அமைந்தமை கருதற்குரியதாம்.

..................................அவ்வழிப்
பழுமிளகு உக்க பாறை நெடுஞ்சுனை
முழுமுதற் கொக்கின் தீங்கனி யுதிர்ந்தெனப்
புள்ளெறி பிரசமொடு ஈண்டிப் பலவின்
நெகிழ்ந்துகு நறும்பழம் விளைந்த தேறல்
நீர்செத்து அயின்ற தோகை, வியலூர்ச்
சாறுகொள் ஆங்கண் விழவுக்களம் நந்தி
அரிக்கூட் டின்னியங் கறங்க ஆடுமகள்
கயிறூர் பாணியிற் றளருஞ் சாரல்
வரையர மகளிரிற் சாஅய் விழைதக
விண்பொருஞ் சென்னிக் கிளைஇய காந்தள்
தண்கம மூலரித் தாஅய் நன்பல
வம்புவிரி களத்திற் கவின்பெறப் பொலிந்த
குன்றுகெழு நாடன் '

என்னும் பகுதி தலைவனது மலையின் இயல்பினைப் புனைந்துரைக்குமுகத்தால் அதனைக் கேட்ட செவிலி அப்புனைந்துரையிற் கூறப்படுங் கருப்பொருள் நிகழ்ச்சிகளை உவமையாகக்கொண்டு தான் சொல்லக்கருதிய வேறுபொருள்களை உய்த்துணரும்படி தோழி கூறிய உள்ளுறைகளாம். அகப்பொருளொழுகலாற்றில் சொல்லால் வெளியிட்டுக் கூறுவதற்கு உரியவல்லாத எண்ணங்களை நாகரிகமாக மறைத்துக்கூறுதற்பொருட்டு அமைத்துக்கொண்ட உரையாடல் முறையே உள்ளுறையுவமமாகும். கருப்பொருள்களின் நிகழ்ச்சியினை வெளியிட்டுரைக்குமுகத்தால் அங்

நிகழ்ச்சிகளை உவமையாகக்கொண்டு தலைவன் தலைவி என்பவர்களின் ஒழுகலாறுகளைக் கேட்போர் உய்த்துணர்ந்து கொள்ளச் செய்தல் இவ்வுள்ளுறையின் நோக்கமாகும்.

முற்றிப்பழுத்த மிளகுகள் சிந்திக்கிடக்கின்ற பாறையின் பாங்கர் அழகிய சுனையொன்றுளது, அச்சுனையின் கரையிலேயுள்ள மாவின் பழங்களும் பலாவின் பழங்களும் கனிந்து சாறாய் ஒழுகுகின்றன. அவற்றின் மேலாக மலையுச்சியிற் கட்டப்பட்டுள்ள தேனடை கிழிய அதனுள்ளேயுள்ள தேனானது தன்கட்படியும் தேனீக்களையும் தள்ளிக்கொண்டு முற்கூறிய பழச்சாற்றிற் பாய்ந்து சுனையிற் கலக்கின்றது அவ்வாறு பாய்ந்த தேறலை இயல்பாகிய சுனையின் நீரெனக்கருதி மயில் பருகிவிடுகின்றது. அத்தேறலாற் களிப்புற்ற மயில் மூங்கிலிற் கட்டிய கயிற்றின்மேல் தாளம்தவற ஆடும் கூத்தியைப்போன்று தளர்ந்து ஆடுகின்றது. இத்தகைய சாரல் தலைவனது குன்றின்கண் உள்ளது எனத் தோழி கூறுகின்றாள். இவ்வுள்ளுறையின் பொருளை நோக்குவோம்.

உறைப்புடைய மிளகு சிந்திக்கிடக்கின்ற பாறை, வீரம்மிக்க மலைவாணர் வாழும் நிலமாகவும், அப்பாறையிலுள்ள பெரிய சுனை, தலைவன் பிறந்த சிறப்புமிக்க குடும்பமாகவும், மாம்பழத்தாலும் பலாப்பழத்தாலும் விளைந்த தேறல், இனிய நீர்மையராகிய தாய்தந்தையரால் உளனாகிய தலைவனாகவும், தேனடையிலிருந்து ஒழுகிய தேன், இவ்விருவரையுங் கூட்டிய பால்வரை தெய்வமாகவும், அத்தேறலை யுண்கின்றோமென்னும் நினைவின்றி விடாயினாற் பருகிய மயில், தலைவனை யடைகின்றோமென்னும் எண்ணமின்றி அச்சத்தாற் சார்ந்த தலைவியாகவும், அத்தேறலாற் பிறந்த களிப்பு, தலைவன் இவ்வாறு முன் தன் மெய்தொட்டுப் பயின்றறியாத புத்துணர்வால் தலைவியுள்ளத்திற் பிறந்த பேரின்பமாகவும், மயில் களிப்பு மிகுதியால் ஆடமுடியாத தன்மை, தலைவி தான் பெற்ற புத்துணர்வின் மயக்கத்தால் செய்வதறியாது திகைத்து வருந்தும் தன்மையாகவும் செவிலியுய்த்துணரும்படி தோழி உள்ளுறை கூறினாள்.

விண்ணுறவோங்கிய சிகரங்களிலே கிளைத்த செங்காந்தளினுடைய குளிர்ந்த மணநாறும் பூக்கள் வரையரமகளிர் பரவி விளையாடுதலால் நலம் சிறிதுகெட்டு விரும்பும் வண்ணம் கீழே பரவி நன்றாகிய பல கச்சுப்பரந்த களம் போலே அழகுபெறப் பொலிந்த குன்று கெழுநாடு எனத் தலைவனது நாட்டினைத் தோழி சிறப்பித்துரைக்கின்றாள்.

உயர்ந்த நிலத்தே பூத்த செங்காந்தள், உயர்குடியிற் பிறந்த தலைவனாகவும், அத்தகைய காந்தள் மலர் வரையரமகளிர் விளையாட்டால் நலஞ்சிறிது குறையக் கீழ்நிலத்தே உதிர்ந்து பரந்தமை, பால்வரை தெய்வத்தின் விளையாட்டால் தலைவன் தனது பெருமை சிறிது குறைய எளியனாய் வந்த செயலாகவும், காந்தள் தான் வீழ்ந்த இடத்தைப் பொலிவுடையதாக்கி மணங்கமழ்தல், அரியனாகிய தலைவன் எளிவந்து தலைவியை மணந்துகொண்டு அவள் குடிக்கு அழகுதரும் சிறப்பாகவும் செவிலியுய்த்துணர்ந்துகொள்ளத் தோழி உள்ளுறையுவமங்கூறிய திறம், அவளது அறிவு மாட்சியினைத் தெளிவுபடுத்துவதாம். இவ்வுள்ளுறைகளின் நுட்பத்தினை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரைத் திறத்தால் உணர்ந்து மகிழ்தல் கற்போர்க்குப் பெருவிருந்தாகும்.

இவ்வுள்ளுறைகளால் தலைவனது உயர்குடிப் பிறப்பும், அவனால் தலையளிக்கப்பெற்ற தலைவியின் வேட்கையும், எத்துணையுஞ் சிறந்தானாகிய அவனை இங்ஙனம் தலைவிக்கு எளியனாக்கியது பால்வரை தெய்வமே என்னும் உண்மையும், இவன் தலைவியை யெதிர்ப்பட்டமை அவள் குடிக்கு அழகும் ஆக்கமுமாமென்பதும், ஆகிய எண்ணங்களைத் தோழி செவிலிக்குக் குறிப்பாக அறிவுறுத்திய முறை பெரிதும் பாராட்டுதற்குரியதாம். இவ்வாறு குறிப்பாகச் சொல்லவேண்டிய செய்திகளைத் தோழி செவிலியிடம் வெளிப்படையாகக் கூறுதல் நாகரிகமுறையாகாது. ஆதலால் இவ்வாறு உள்ளுறையுவமங்களாற் புலப்படுத்தல் பொருளிலக்கணமாகத் தமிழ்மக்களால் அமைத்துக்கொள்ளப் பெறுவதாயிற்று.

தலைவியை மணந்து கொள்ளத்தக்க ஒத்த அன்பும் பிற தகுதியும் உடையான் இவனே என்பாள்,

'குன்றுகெழு நாடன் எம்விழைதரு பெருவிறல்'

எனத் தோழி தலைவனைப் பாராட்டினாள். செல்வத்திற் குறைவிலன் என்பாள், 'குன்றுகெழு நாடன்' என்றும், கூற்றென வந்த யானையைத் துரத்தி எம்முயிரளித்த பெரு வீரன் என்பாள் 'பெருவிறல்' என்றும் இங்ஙனம் இறக்கும் நிலையினேமாகிய எம்மை அருளாற் பாதுகாத்த பெருமையும் உரனுமுடைய இவனே தலைவியால் விரும்பத் தக்க தகுதியுடையான் என்பாள் "எம்விழைதரு பெரு விறல்," என்றும் கூறினாள். தலைவிக்கும் தனக்குமுள்ள அன்பின் பிணைப்பால் தலைவியின் நிலையில் நின்று "எம் விழைதரு பெருவிறல்," எனத் தோழி தலைவனைப் போற்றினாள். அவன் தங்களைக் காத்த அருட்டிறத்தை நினைக்குந் தோறும் அவன்பால் விழைவினைத் தருதலால் "எம்விழை தரு பெருவிறல்," என்றாள். "எம்விழைதரு பெருவிறல்," என்பதனை மற்றொரு முறை சொல்லி "எம்மை எப்பொழுதும் விரும்புதலைத் தருகின்ற பெரிய வெற்றியையுடையான்," எனத் தலைவியின்பால் வைத்த ஆராக்காதலைத் தோழி குறிப்பிட்டதாகவும் பொருளுரைத்தல் பொருந்தும். இவ்வாறு தலைவன் தலைவியிருவர்க்கும் ஒத்த காம வாயிலாகிய அன்பின் பெற்றியை விளக்குதல் ஆசிரியர் கருத்துக்கு ஒத்ததேயாகும்.

தலைவன் தலைவியிருவர்க்கும் அன்பொத்த வேட்கை நிலைபெற்றதெனத் தோழி கூற்றால் உணர்ந்துகொண்ட செவிலி, அவ்விருவரும், பெருமை உரன் ஆகிய ஆண்மையும் அச்சம் நாண் மடன் ஆகிய பெண்மையும் புனலோடும் வழிப் புற்சாய்ந்தாற்போல வேட்கையாற்கெட ஒருகாற் பழிபட நடந்திருத்தலுங் கூடுமோ என ஐயமுற்றுக் கவல்வாளாயினாள். அவளது கவற்சியினை யுணர்ந்த தோழி அக் குணங்கள் அழியாநிலைமையைப் பின்வருமாறு வற்புறுத்துகின்றாள்

எம்மால் விரும்பப்படுந் தலைவன், தலைவியின் உள்ளத்து அச்சம் நீங்க ஒளிபொருந்திய நெற்றியின் வியர்வையைத் துடைத்துத் தலைவியை அணைத்துக்கொண்டானாக அந்நிலையில் அவளுள்ளத்தில் இயல்பாய் நிகழும் அச்சம் நாண் மடன் என்னும் பெண்மைக்குணங்கள் மெய்யுறுதற்குத் தடையாகத் தோன்றி நின்றன. உள்ளப்புணர்ச்சியளவில் நின்று மணந்துகொள்ளுதலையே அவளது உள்ளம் விரும்பியது. அவளோடு என்னிடை வேற்றுமையின்மையின் என்னுடைய நினைவும் அதனையே உறுதி செய்தது; எங்கள் கருத்தினைக் குறிப்பினால் உணர்ந்த தலைவன், பழிபாவங்களுக்கு அஞ்சும் பெருமையும் தீதொரீஇ நன்றின்பாலுய்க்கும் நல்லறிவும் ஒருங்குடையான் ஆதலின் தன் வேட்கைவழி யொழுக விரும்பாது நெடிது சிந்தித்துத் தலைவியை விரைவில் மணந்துகொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தல் வேண்டுமென்னும் எங்கள் கருத்தையேற்றுக்கொண்டான் என்பாள்,

'எம்விலைமதரு பெருவிறல் உள்ளத்தன்மை உள்ளினன் கொண்டு'

என்றாள்.

இவ்வாறு தலைவியின் நெஞ்சத்து உயர்வினை மதித்தொழுகவல்ல தலைவன், அவளுள்ளத்தில் கவலைநீங்கச் சொல்லிய உறுதியுரையினைத் தோழி செவிலிக்கு விளக்கியுரைக்கும் பகுதி மிகவும் நயமுடையதாகும்.

"சாறயர்ந் தன்ன மிடாஅச் சொன்றி
வருநர்க்கு வரையா வளநகர் பொற்ப
மலரத் திறந்த வாயில், பலருணப்
பைந்நிண மொழுகிய நெய்ம்மலி யடிசில்
வசையில் வான்றிணைப் புரையோர் கடும்பொடு
விருந்துண் டெஞ்சிய மிச்சில் பெருந்தகை
நின்னோ டுண்டலும் புரைவ தென்றாங்கு
அறம்புணை யாகத் தேற்றிப் பிறங்குமலை
மீமிசைக் கடவுள் வாழ்த்திக் கைதொழுது
ஏமுறு வஞ்சினம் வாய்மையின் தேற்றி
அந்தீந் தெண்ணீர் குடித்தலின்"

என வருவது அப்பகுதியாகும்.

பலரும் வந்து உண்ணும்படி அடையா நெடுங்கதவினை யுடையது தன் மனையென்றும், நாடோறும் மிடாவென்னும் பெயருடைய பெரிய பானையில் சமைக்கின்ற சோற்றை வருவார்க்கெல்லாம் அயர்வின்றிப் படைப்பதனால் திருவிழாக் கொண்டாடினாற்போன்ற ஆரவாரத்தினை என்றுமுடையதென்றும் கூறி அத்தகைய "செல்வமனை பொலிவு பெறும்படி நின்னை மணந்துகொண்டு, உயர்குடிப் பிறந்த பெரியோரும் சுற்றத்தாரும் விருந்தினருடன் உண்டு மிகுந்த நெய்மிக்க அடிசிலை வாழ்க்கைத் துணையாகிய நீ இடுதலால் யான் உண்ணுதலும் நம்மிருவர்க்கும் உரிய உயர்வினைத் தருவதே," என்று தலைமகளுக்குக் கூறி, இங்ஙனம் மனத்தின்கண் மாசற்றவராயொழுகும் தம்முடைய அறநெறியே தங்களை மேம்படுத்துவதாகத் தெளிவித்து அத்தகைய நல்லறவாழ்வினைத் தங்களுக்கு அருளுதல் வேண்டுமென வரையுறை கடவுளாகிய முருகனை வணங்கி, "நின்னைப்பிரியின் அறனல்லது செய்தேனாவேன்," எனத் தலைவி இடைக்காலப் பிரிவுண்மை கருதி மயங்குதற் கேதுவாகிய சூளுறவினை உளம்பொருந்தக் கூறி அம்மலையில் ஒழுகும் அழகிய இனிய தெள்ளிய அருவிநீரைத் தான் குடித்துத் தலைவியைத் தேற்றினான் என்பது மேற்காட்டிய தொடரிற் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சியாகும்.

இதன்கண் தலைவன் தன் செல்வமனையின் இயல்பினைத் தலைவிக்கு எடுத்துரைத்து அம் மனைக்கண் இருந்து நீ நெய்மிக்க அடிசிலைப் படைத்தலினாலே விருந்தினர் முதலியோர் உண்டு எஞ்சிய உணவினை யான் உண்ணுதல் சிறந்தது என அறிவுறுத்தியது, தன் மனையற வுரிமையைத் தலைவிக்கு உரிமை செய்தபடியாம். இதனை 'உரிமை கொடுத்தல்' என்பர் தொல்காப்பியனார். விருந்துண்டு எஞ்சிய மிச்சிலைச் சிறப்பித்தது, "வித்தும் இடல்வேண்டுங் கொல்லோ விருந்தோம்பி, மிச்சில் மிசைவான் புலம்" எனத் தெய்வப்புலவர் தெளிவித்த இல்வாழ்க்கையின் கடமையினைத் தலைவிக்குக் கற்பித்தவாறும். தலைவன் முருகக் கடவுளை வாழ்த்தி வணங்கியது, தம் உளக்கருத்தை

முடித்தருளுக என அப்பெருமானை வேண்டுதற்பொருட்டும் அப்பெருமான் சான்றாகத் தலைவிக்குச் சூளுறுதற்பொருட்டும் ஆகும். கடவுள் முன்னிலையில் நின்று கூறும் இச்சபதத்தை ‘முன்தேற்று’ என வழங்குவர் தொல்காப்பியர். இறைவன் திருமுன்னர் நின்று உறுதி கூறினோர் பின்பு அவ்வுறுதியை மறந்து நெகிழவிடுவாராயின் அவ்விறைவனால் அருளின்றி ஒறுக்கப்பட்டுத் துன்புறுவரென்பது எக்காலத்தாரும் ஏற்றுக்கொள்ளுதற்குரிய பேருண்மையாகும். இவ்வாறு தெய்வத்தின் முன்னர் உறுதி செய்வோர் தண்ணீர் குடித்து அச்சூளினை யுறுதிப்படுத்தல் பழைய தமிழ்நாட்டு வழக்கமாதலின், அவ்வழக்கப்படி தலைவன் முருகன் முன்னிலையில் அருவிநீர் குடித்துச் சூள் செய்தான் என அறிதல் வேண்டும். அவனாற் குடிக்கப்பெற்ற நீர் வாய்மையிற் றவறாது ஒளியோடு வாழ்தற்குரிய உடலழகினையும் எல்லாப்பிறப்பினும் தொடர்ந்து இனிமை தருதற்குரிய அன்பினையும் அதன்பயனாக இருவர்பாலும் நிகழும் உள்ளத் தெளிவினையும் வழங்குவதென்பார், ‘அம் தீம் தெள் நீர்,’ என்றார்.

இருவர் நெஞ்சமும் விரும்பிய நிலையில் நேர்ந்த உள்ளப்புணர்ச்சி மலைமுழையில் வாழும் மதயானை யேதுவாக நிகழ்ந்ததென்பாள்,

‘அருவிடர் அமைந்த களிறுதரு புணர்ச்சி’

என்றாள். ஈண்டுப் புணர்ச்சியென்றது, தலைவன் தலைவி என்னும் இருவர் நெஞ்சத்தளவில் நிகழ்ந்த நட்பாகிய உள்ளப் புணர்ச்சியையே. புணர்ச்சி என்னும் சொல்லுக்கு நெஞ்சக்கலப்பாகிய நட்பு என்பதே நேர்பொருளாகும். இங்கு இச்சொல்லுக்கு மெய்யுறுபுணர்ச்சி எனப்பொருள் கொள்ளுதல் தோழியின் காவலுக்கும் தலைவியின் நாணத்திற்கும் தலைவனது பெருமைக்கும் ஆசிரியர் கருத்துக்கும் பொருளிலக்கண மரபுக்கும் ஒரு சிறிதும் ஏற்புடையதன்றாம் எனத்தெளிதல் இக்குறிஞ்சிப் பாட்டினைப் பயில்வோர் கடனாகும்.

நல்லூழின் செயலால் எதிர்ப்பட்ட தலைவன் தலைவியிருவரும் தாம் முன் பயிலியது கெழீஇய பெருங்கேண்மையால் ஒருவரையொருவர் பிரிதலருமையால் அன்றைப் பகற்பொழுது முழுவதும் வானகத்தே வாழும் தேவரும் விரும்புதற்குரிய அழகுவாய்ந்த அப் பூமிக்க சோலையிலே கழித்தனர் என்பாள்,

> ' வானூரி யுறையுள் வயங்கியோர் அவாவும்
> பூமலி சோலை அப்பகல் கழிப்பி '

என்றாள்.

இன்ப வாழ்வினராகிய வானோரும் நன்றென விரும்புதற்குரிய பூமிக்க சோலையெனவே 'காம இருவரல்லது தனிமகன் வழங்காப் பனிமலர்ச்சோலை'யாகிய அவ்வழகிய பொழில் இவ்விருவருள்ளத்தையும் பிணித்தது பெருவியப்பன்று. அதன்கண் இவர்கள் அன்புமீதூர்ந்து நின்றது, பிழையுடைய செயலுமன்று என அறிவுறுத்தி, அச்சோலை முதற்பொருளும் கருப்பொருள்களும் இவ்விருவருள்ளத்தும் புணர்தலுணர்வாகிய குறிஞ்சித் திணையுரிப்பொருளைத் தோற்றுவித்தமையினைத் தோழி செவிலிக்குப் புலப்படுத்தினாள். உள்ளத்தளவில் தோன்றிய இப்புணர்தலுணர்வு பின்னர் இவ்விருவரும் உலகத்தாரறிய மணந்துகொண்டு வாழும் கற்பின்கண் நிகழும் மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கு நிமித்தமாதலின் இப்பாட்டின் உரிப்பொருள் புணர்தலும் புணர்தல் நிமித்தமுமாகிய குறிஞ்சித் திணையாதல் இனிது புலனாம். இப்பாட்டில் 62 முதல் 93 வரையுள்ள அடிகளால் விரித்துக் கூறப்பட்ட தொண்ணூற்றொன்பது பூக்களும் பிற பூக்களும் அடங்கப் 'பூமலிசோலை' எனச் சுருக்கமாக அச்சோலையின் பொலிவினை விளக்கிக் கூறினாள் தோழி.

> ' எல்லை செல்ல ஏழூர் பிறைஞ்சிப்
> பல்கதிர் மண்டிலம் கல்சேர்பு மறைய,
> மான்கணம் மரமுதல் தெவிட்ட, ஆன்கணம்
> கன்றுபயிர் குரல மன்றுநிறை புகுதர,
> ஏங்கு வயிர்இசைய கொடுவாய் அன்றில்
> ஓங்கிரும் பெண்ணை அகமடல் அகவப்,

'பாம்புமணி யுமிழப், பல்வயிற் கோவலர்
ஆம்பலந் தீங்குழல் தெள்விளி பயிற்ற
ஆம்பல் ஆயிதழ் கூம்புவிட, வளமனைப்
பூந்தொடி மகளிர் சுடர்தலைக் கொளுவி
அந்தி அந்தணர் அயரக், கானவர்
விண்தோய் பணவை மிசைஞெகிழி பொத்த,
வானமாமலை வாய்சூழ்பு கறுப்ப, கானம்
கல்லென் றிரட்டப், புள்ளினம் ஒலிப்பச்,
சினைஇய வேந்தன் செல்சமங் கடுப்பத்
துனைஇய மாலை துன்னுதல் காணூஉ'

எனவரும் தொடர்களால் ஞாயிறு மறைந்த பின்னர் மாலைப்பொழுது நெருங்கிய தன்மையினை இயற்கைநெறி வழுவாமல் விளக்கிய தோழி, அங்ஙனம் நெருங்கிய மாலைப் பொழுதினைத் தலைவன் கண்ட தன்மையினையும் செவிலிக்கு அறிவித்தாள்.

சினங்கொண்ட வேந்தன் போர்க்கு எழுமாறுபோல மாலை நெருங்கியது எனவே அதன் வரவால் இவ்விருவருள் ளத்தும் தோன்றிய கலக்கம் இத்தகையதென்பதனை நன்கு விளக்கினாள். இந்நிலையில் தலைவியின் மனக்கலக்கத்தையும் அதனையுணர்ந்து தேற்றக் கருதிய தலைவனது உணர்ச்சி மிக்க உரையாடலையும், அவன் தலைவியின்பாற் கொண்ட பேரன்பினால் தலைவியை நாணிறவாமல் இடையூறின்றி ஊரின் எல்லையளவும் கொண்டுவந்து விட்டுப் பிரிந்த பாது காவல் முறையினையும்,

'நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர
நாடறி நன்மணம் அயர்கம் சின்னாள்
கலங்கல் ஓம்புமின் இலங்கிழை யீரென
ஈர நன்மொழி தீரக் கூறித்
துணைபுணர் ஏற்றின் எம்மொடு வந்து
துஞ்சா முழவின் மூதூர் வாயில்
உண்துறை நிறுத்துப் பெயர்ந்தனன்'

என்பதனால் தோழி விளக்கினாள். இதனால் அறத்தொடு நிலைவகையுள் வேட்கை யுரைத்தல் கூறப்பட்டது.

அப்பெருங்கேண்மையினை மறவாத தலைவன் தன் நிறை கடவாது இரவுக்குறியில் வந்தொழுகுவதனை,

'..............................அதற்கொண்டு
அன்றை யன்ன விருப்போடு என்றும்
இரவரல் மாலைய னேவரு தோறும்
காவலர் கடுகினும் கதநாய் குரைப்பினும்
நீதுயி லெழினும் நிலவுவெளிப் படினும்
வேய்புரை மென்தோள் இன்துயில் என்றும்
பெறூஅன், பெயரினும் முனிய லுறூஅன்
இளமையின் இகந்தன்று மிலனே, வளமையின்
தன்னிலை தீர்ந்தன்று மிலனே'

என்பதனால் தோழி எடுத்துரைக்கின்றாள்.

இங்ஙனம் தலைவன் இரவுக்குறியில் வந்தொழுகிய பொழுதும் உள்ளப்புணர்ச்சியளவில் நின்று அளவளாவுதலன்றி மகப்பேற்றிற்குரிய மெய்யுறுபுணர்ச்சியுற்றானல்லன் என்பதனைத் தோழி செவிலிக்கு விளக்கமாக அறிவுறுத்துகின்றாள்.

'வேய்புரை மென்தோள் இன்துயில் என்றும் பெறூஅன்'

எனக் கூறுவதனால் இரவுக்குறியினும் மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழாமை தெளிக. இங்ஙனம் பலவகை யிடையூறுகட்கிடையே தலைவன் வந்தொழுகியதன் காரணம் முதற் காட்சியில் தோன்றிய நட்பு அன்றையன்ன நிலைமையிற் குறையாது நிலத்தைவிட அகலத்தாற் பெரிதாகவும் வானைவிட உயர்ச்சியால் மிக்கதாகவும் கடலைவிட ஆழத்தால் அரிய அளவினதாகவும் வளர்ந்தமையன்றிப் பிறிதில்லை. இவ்வாறு தலைவன் தன்னுள்ளத்தெழுந்த நட்புக்கருதி இரவுக்குறியில் வந்துபோவதல்லது இழிசினர் போன்று மெய்யுறும் வேட்கையொன்றே கருதி வருவானல்லன் என்பாள்,

'பெறூஅன் பெயரினும் முனிய லுறூஅன்
இளமையின் இகந்தன்று மிலனே'

என அத்தலைவனது மாசற்ற பேரன்பினை வற்புறுத்தினாள்.

இங்ஙனம் தலைவன் தன்மேல் வைத்த காதலால் இரவுக்குறியில் வந்தொழுகுவதறிந்த தலைவி நள்ளிரவில் தலைவன் வருங்கால் அவனுக்குளவாகும் இடையூறுகளை யெண்ணிக் கலங்கியழும் இயல்பினை,

...............................கொன்னூர்
மாய வரவின் இயல்புநினைஇத் தேற்றி
நீரெறி மலரிற் சாயிதழ் சோரா
ஈரிய கலுழும்இவள் பெருமதர் மழைக்கண்
ஆகத் தரிப்பனி யுறைப்ப நாளும்
வலைப்படு மஞ்ஞையின் நலஞ்செலச் சாஅய்
நினைத்தொறுங் கலுழுமால் இவளே, கங்குல்
அளைச்செறி உழுவையும் ஆளியும் உளியமும்
புழற்கோட் டாமான் புகல்வியுங் களிறும்
வலியிற் றப்பும் வன்கண் வெஞ்சினத்து
உருமும் சூரும் இரைதேர் அரவமும்
ஒடுங்கிருங் குட்டத் தருஞ்சுழி வழங்கும்
கொடுந்தாள் முதலையும் இடங்கரும் கராமும்
தூழிலும் இழுக்கும் ஊழடி முட்டமும்
பழுவும் பாந்தளும் உளப்படப் பிறவும்
வழுவின் வழாஅ விழுமம் அவர்
குழுமலை விடரகம் உடையவால் எனவே

என முடிவாகச்சொல்லித் தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கின்றாள்.

இதுகாறும் இயற்கைப்புணர்ச்சியாகிய காட்சி முதலாக இரவுக்குறியீறாகத் தான் எடுத்துக்கூறிய நிகழ்ச்சிகளுள் தலைவன் தலைவி யிருவருடைய குணங்களுக்கும் மாசு நேராதபடி அவ்விருவருடைய அன்புமிக்க நெஞ்சங்கள் கலந்த மேதகவினைத் தோழி செவிலிக்கு அறிவுறுத்திய முறையினை ஒருவாறு அறிந்துகொண்டோம்.

தலைவன் தலைவி யிருவரும் அறநெறி வழுவாது நண்பு செய்தொழுகும் இயல்பினை அறிவுறுத்து முகமாக அவ்விருவரையும் இடர்நிலையினராக்கித் துன்பியல் நிலையில் இக்குறிஞ்சிப் பாட்டு முடிவுபெறுகின்றது. இவ்வாறு தலைவன் தலைவி என்னும் இருவருள்ளத்தும் தோன்றிய அன்பின் வழிப்பட்ட வேட்கையினையும் அறத்தின் வழியொழுகும் தலைவியின் மனக்கவலையையும் எடுத்துரைத்தாலல்லது அவ்விருவரும் ஒருவரையின்றி ஒருவர் உயிர் வாழார் என்னும் அன்புரிமை நன்கு புலனாகாது. தம்மை நல்வழிப்படுத்தும் செவிலித்தாய் அறமென ஏற்றுக்கொண்டு உளமுருகும்படி

தோழி அறத்தொடு நின்ற இப்பகுதி, தமிழர் களவொழுக்கத்தின் உள்ளத் தூய்மையினையும் நாகரிக உரையாடல் முறையினையும் பிறநாட்டார் அறிந்து மகிழ்தற்குத் துணை செய்வதாகும். ஆரிய அரசனான பிரகத்தன் என்பான் தமிழ்மக்களுடைய அகப்பொருளொழுகலாற்றின் தூய்மையினை புணர்தற்கு இக்குறிஞ்சிப்பாட்டு துணைசெய்த முறையினை ஒரு சிறிது நோக்குவோமாக.

தமிழியல் வழக்கமாகிய களவொழுக்கத்தின் இயல்பினை அறிய விரும்பிய பிரகத்தனுக்கு அதனையுணர்த்த எண்ணிய தமிழாசிரியர் சிலர் அவனறிந்த ஆரியமணங்கள் எட்டனுள் ஐந்தாவதாகச் சொல்லப்படும் கந்தருவ மணத்தினைச் சுட்டிக்காட்டி அதுபோல்வது தமிழர் கொண்டொழுகிய களவுமணம் என உவமைகூறி விளக்கியிருப்பர். கந்தருவத்தை யொத்தது களவு எனத் தமிழாசிரியர் சிலர் உவமைகூறியது கொண்டு கந்தருவமே களவு எனப் பிற்காலத்தார் சிலர் பிழைபட எண்ணுவாராயினர். பொன் போல்வது ஆவிரம்பூ என்றால் அவ்விரண்டும் நிறத்தளவில் ஒத்தனவேயன்றி மற்று ஒவ்வாத குணங்கள் பலவாம். அதுபோலவே கந்தருவமும் களவும் மகட்கொடுப்பாரும் பெறுவாருமின்றி ஒருவனும் ஒருத்தியும் தாமே எதிர்ப்படும் அவ்வளவில் மட்டுமே ஒத்தனவாம். பிறவெல்லாம் ஒவ்வாதனவாம். எதிர்ப்பட்டாரிருவர் வேட்கைவயத்தால் நாணமும் நிறையுமிழந்து மெய்யுறு புணர்ச்சியிற் கூடி மகிழும் இயல்பினையே ஆரிய நூலோர் காந்தருவம் என வழங்குவர். கந்தர்வமுறையிற் கூடினோர் தம் வாழ்நாள் முழுதும் கூடிவாழ்வர் என்னும் உறுதியில்லை. தமிழர் ஒழுகலாறாகிய களவோ இருவருள்ளத்தும் உள்நின்று சுரந்த பேரன்பினால் தான் அவள் என்னும் வேற்றுமையின்றி ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதொழுகும் உள்ளப் புணர்ச்சியாகும். இக்களவொழுக்கத்தில் மகப்பேற்றிற்குரிய மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழ்வதில்லை. உள்ளப்புணர்ச்சி நிகழ்ந்தபின் ஒருவரையொருவர் இன்றியமையாதொழுகும் அன்பின் தூண்டுதலால் உலகினரறிய மணந்துவாழும்

கற்பினை தமிழர் ஒழுகலாறாகிய களவொழுக்கத்தின் முடிந்த பயனாகும். உலகியலில் உளவாகும் பல்வகை யிடையூறுகளால் ஒருவரையொருவர் மணந்துகொள்ள வியலாமல் உள்ளப்புணர்ச்சியளவே கூடி வாழ்ந்து பின்னர் இறந்த காதலரும் இத்தமிழகத்து இருந்தனர். மணிமேகலை யிற் கூறப்படும் தருமதத்தன் விசாகை என்னுமிருவரும் யாழோர் மணவினையாகிய கந்தர்வமுறையிற் பொருந்திய வர்கள் எனத் தம்மைநோக்கி ஊரார் கூறிய பழிமொழியை விலக்கித் தம் வாழ்நாள் முழுவதும் உள்ளப்புணர்ச்சி யளவில் நின்று உயிர் துறந்த வரலாறு இங்கு நினைத்தற்குரி யதாம். கந்தர்வ வழக்கினர் என்று தம்மை உலகினர் கூறியதன் கருத்து நாணமும் நிறையுங்கடந்து மெய்யுறு புணர்ச்சியிற்கூடிய குற்றமுடையவர் எனத் தம்மை இழித் துரைத்ததாகத் தருமதத்தனும் விசாகையும் எண்ணினமை இவர்தம் வரலாற்றாற் புலனாம். கந்தருவ மணத்தினைத் தமிழ்நாட்டார் சிறப்புடைய நன்மணமாக ஏற்றுக்கொள் ளாமை மேற்காட்டிய வரலாற்றால் நன்கு விளங்கும். கந்தர்வ மணத்தில் மெய்யுறுபுணர்ச்சி முதற்கண் நிகழ்வது. அதன் பயிற்சியால் உள்ளப்புணர்ச்சி நிலைபெற்றுக் கூடி வாழ்தலும் உண்டு. துஷ்யந்தனைப்போலத் தம்மெதிர்ப் பட்டாரைக் கூடிப் பின்னர் மறந்து மாறுதலும் உண்டு. இவையே தமிழியல் வழக்கமாகிய களவுக்கும் ஆரிய மண மாகிய கந்தருவத்துக்குமுள்ள உயிர்நிலையாய வேறுபாடு.

‘கந்தருவர்க்குக் கற்பின்றியமையவும்பெறும்,
ஈண்டுக் கற்பின்றிக் களவே அமையாது’

என்றார் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்.

‘அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணைமருங்கிற் காமக்கூட்டம்’

எனத் தொல்காப்பியனாரும்,

‘அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே’

எனச் செம்புலப் பெயல் நீராரும் களவொழுக்கத்தில் உள்ளப்புணர்ச்சி யொன்றினையே சிறப்பாகக் குறிப்பிட்

டுள்ளார்கள். பொய்யாநாவிற் புலவர்பெருமானாகிய கபிலரும் இவ்வுள்ளப் புணர்ச்சியினையே இக்குறிஞ்சிப் பாட்டில் விரித்துரைக்கின்றார். தலைவியைக் கொல்லவந்த யானையைத் தலைவன் தடுத்து நிறுத்திய காலத்து அங்குத் தோழியும் ஆயத்தினரும் அகலாது நின்றனராதலின் இயற்கைப் புணர்ச்சியாகிய இம்முதற்காட்சியில் மெய்யுறுபுணர்ச்சி நிகழாமை துணியப்படும். பின்னர் இரவுக்குறியில் வந்தொழுகுந் தலைவன் இரவில் நிகழும் பல்வகையிடையூறுகட்கிடையே தலைவியைக் காணவந்து வறிதே மீண்டமையுணர்த்து முகத்தால் அவன் தனது இளமைகாரணமாக நெறியின் நீங்கா உள்ளத்திண்மையுடையனாதலையும் பழியொடுபடாப் பெருமையுடையனாதலையும் கபிலர் பிரகத்தன் உளங்கொள நன்கு தெரிவித்தார். தலைமகள் தன்னுயிரினும் மேலாக நாணத்தையும் அதனினுஞ் சிறந்த கற்பினையும் பாதுகாக்கும் இயல்புடையளாதலை "ஆற்றின் வாராராயினும் ஆற்ற, ஏனையுலகத்தும் இயைவதால் நமக்கு," என வரும் தலைவியின் வாய்மொழியால் அறிவுறுத்தினார். 'நம் சுற்றத்தார் அறத்தின் வழிநின்று என்னைத் தலைவர்க்கு வாழ்க்கைப்படுத்த உடன்படாராயினும் இவ்வருத்தத்தைப் பொறுத்திருக்க மறு பிறப்பினும் இக்கூட்டம் இயைவதாகும்,' எனத் தலைமகள் கருதினமை மேற்காட்டிய தொடரால் விளங்கும். 'இப்பிறப்பில் தலைவனை மணந்து வாழும்பேறு எனக்குக் கிடைக்காது போயினும் அத்தகைய நற்பேறு அடுத்த பிறவியிலாயினும் எனக்குக் கிடைப்பதாகுக,' எனத் தலைவி ஆறுதல் பெற்றமைக்கு 'உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே, நாணினும் செயிர்தீர்காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று,' எனக் கருதும் அவளது உள்ளத் துறுதியே காரணமாகும். நல்லிசைப் புலவராகிய கபிலர் ஆரிய மணமாகிய கந்தருவத்திற்கும் தமிழர் ஒழுகலாறாகிய களவொழுக்கத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமையினையும் தமிழியல் வழக்கமெனச் சிறப்பித்துரைக்கப்படும் களவொழுக்கத்தின் தூய்மையினையும் ஆரிய அரசன் பிரகத்தனுக்கு இக் குறிஞ்சிப்பாட்டினால் தெளிய விளக்கினமை இனிது புலனாம்.

கபிலர் பாடிய ஏனைய அகத்திணைப் பாடல்களின் சொல்லமைதிகளும் கருத்துக்களும் இக் குறிஞ்சிப்பாட்டின்கண்ணே ஒருங்கமைந்துள்ளன. கபிலருடைய புலமையின் உயர்வனைத்தும் விளங்க இப்பாடல் அமைந்திருத்தலால் இதனை ஒருமுறை பயில்வோர் இதன் சுவைநலங்களில் ஈடுபட்டு இக் குறிஞ்சிப்பாட்டினைப் பலகாலும் படித்து இன்புற விழைவர் என்பது திண்ணம். குறிஞ்சி நிலத்தின் இயல்பினையும் அதன்கணுள்ள பூ, மரம், பறவை விலங்கு முதலிய கருப்பொருள்களையும் அங்கு வாழும் கானவர்களுடைய பண்பாடுகளையும் உள்ளவாறு விளக்கிச் செல்வது இக் குறிஞ்சிப்பாட்டாகும் இதன்கண் செங்காந்தட்பூ முதல் மலையெருக்கம்பூ வீறாகவுள்ள தொண்ணூற்றொன்பது வகைப் பூக்களையும் நிறமறிந்து மாலை தொடுத்தாற்போல் இன்னோசை பொருந்தச் சொல்லோவியஞ் செய்த ஆசிரியரது புலமைத்திறம் பெரிதும் பாராட்டுதற் குரியதாம். உலகியற் பொருள்களைக் கூறுமிடத்து அவற்றின் தன்மை பிறழாதபடி எடுத்துரைப்பது புலமைத்தன்மையாகும். தலைவி ஆயத்துடன் அருவியாடிச் சுனைகுடைந்து மலர்கொய்து விளையாடிய முறையினையும் வேட்டை மேற்கொண்டு அங்குவந்த தலைவனுடைய மணங்கமழ் தோற்றத்தினையும், புனத்திடையே கூற்றெனச் சினந்துவந்த மதயானையின் வருகையினையும் மாலைப்பொழுதின் தன்மையினையும் இப் பாட்டின்கண் கபிலர் உள்ளவாறு எடுத்துரைக்கும் முறை பெரிதும் சுவை தருவதாகும். முதலையின் வகையினை முதலை, இடங்கர், கராம் என இவ்வாசிரியர் வகைப்படுத்தினமை இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்களாலும் ஏற்றுப் போற்றுதற் குரியதாம். புலவன் தான் சொல்லக்கருதிய பொருள்களை விளங்க எடுத்துரைக்கும் கருவி உவமையாகும். இப்பாட்டின்கண் முப்பதுக்கு மேற்பட்ட உவமைகள் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன. அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை நோக்குவோமாக.

அறத்தொடு நிற்கும் முறையினால் களவினை வெளிப்படுத்தக் கருதிய தோழி, நாணழிய மறை வெளிப்பட்